

अमानवी स्पर्श

अभिषेक अरविंद दळवी

ई साहित्य प्रतिष्ठान

सादर करीत आहे

अभिषेक अरविंद दळवी

लिखित

अभयकथासंग्रह

अमानवी स्पर्श

अमानवी स्पर्श

हे पुस्तक विनामूल्य आहे

पण फुकट नाही

या मागे अनेकांचे कष्ट व पैसे आहेत .

म्हणून हे वाचल्यावर **खर्च** करा ३ मिनिट

१ मिनिट : लेखकांना फोन करून हे पुस्तक कसे वाटले ते कळवा

१ मिनिट : ई साहित्य प्रतिष्ठानला मेल करून हे पुस्तक कसे वाटले ते कळवा.

१ मिनिट : आपले मित्र व ओळखीच्या सर्व मराठी लोकांना या पुस्तकाबद्दल
अणि ई साहित्यबद्दल सांगा.

असे न केल्यास यापुढे आपल्याला **पुस्तके मिळणे बंद** होऊ शकते.

दाम नाही मागत. मागत आहे दाद.

साद आहे आमची. हवा प्रतिसाद.

दाद म्हणजे स्तुतीच असावी असे नाही. प्रांजळ मत, सूचना, टीका, विरोधी मत यांचे स्वागत आहे. प्रामाणिक मत असावे. ज्यामुळे लेखकाला प्रगती करण्यासाठी दिशा ठरवण्यात मदत होते. मराठीत अधिक कसदार लेखन व्हावे आणि त्यातून वाचक अधिकाधिक प्रगल्भ व्हावा, आणि संपूर्ण समाज सतत एका नव्या प्रबुद्ध उंचीवर जात रहावा.

अमानवी स्पर्श (कथासंग्रह)

अभिषेक अरविंद दळवी

पत्ता - 8/3 साईधाम C. H. S.

साईबाबानगर, कळवा (प.) , ठाणे. 400605

मोबाईल नंबर -9969546200

मेल आय डी - abhidalvi91@gmail. com

या पुस्तिकेतील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण व नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रूपांतर करण्यासाठी लेखकाची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे . तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई होऊ शकते.

This declaration is as per the Copyright Act 1957. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक--- ई साहित्य प्रतिष्ठान

www.esahity.com

esahity@gmail.com

प्रकाशन : १७ जून २०१८

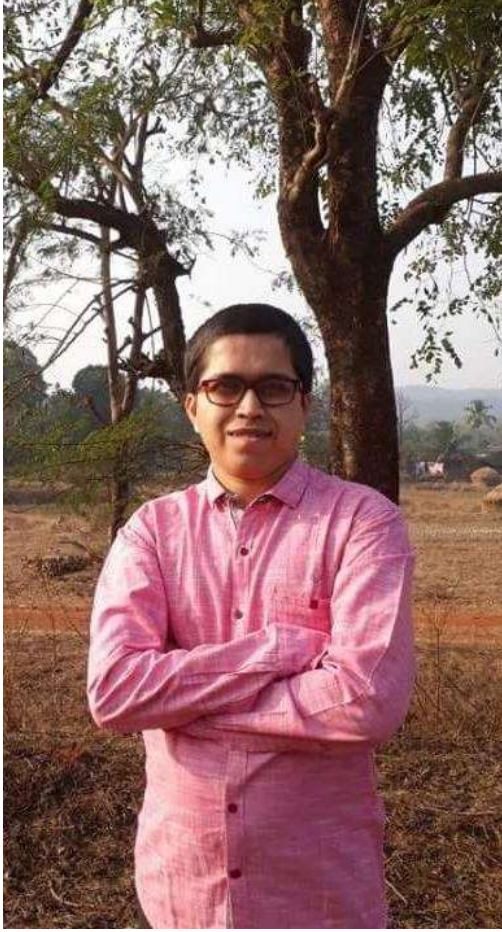
©esahity Pratishthan®2018

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध
- आपले वाचून झाल्यावर आपण फॉरवर्ड करू शकता
- हे पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापूर्वी किंवा वाचना व्यातिरिक्त कोणताही वापर करण्यापूर्वी ई साहित्य प्रतिष्ठानची लेखी परवानगी आवश्यक आहे.

अभिषेक अरविंद दळवी

मला भयकथा, रहस्यकथा, गूढकथा या साहित्यप्रकारांविषयी विशेष आस्था आहे. पण विनोदी साहित्य, अध्यात्मिक साहित्यही वाचायला आवडतं. भयकथा या प्रकारात नारायण धारप हे माझ्या आवडीचे लेखक आहेत. माझे आदर्शच म्हणा हवं तर. लेखनाबरोबरच संगीत या विषयातही मला रुची आहे. काव्य लेखनही केलेलं आहे. विशेषतः गीतलेखनाकडे जास्त कल आहे. एखादी अशी निर्मिती जी माझ्या आदर्श लेखकाच्या लेखनाईतकीच प्रभावी असेल, जी वाचताना लोकांना प्रश्न पडेल की हे नक्की कोणी लिहिलं? असं काहीतरी निर्माण व्हावं असं स्वप्न मनात आहे.

अभिषेक अरविंद दळवी

8/3 Saidham C. H. S. Saibaba nagar, Kalva (w) Thane 400605

फ़ोन : 9969546200

इमेल आयडी : abhidalvi91@gmail. com

ब्लॉग : kahijagatlakahijagavegala. blogspot. com

अर्पणपत्रिका

माझे आई वडील, पूर्ण कुटुंब

आणि माझे आदर्श लेखक श्री नारायण धारप

याना समर्पित

अभिषेक अरविंद दळवी

“When you stop chasing your dreams,
your dreams start chasing you.”

– Dez Del Rio,

कथानुक्रम

स्वप्न बंधन

मयभवन

बदल

अमानवी स्पर्श

स्वप्न बंधन

“अजिंक्य, आठ वाजले आज तुझी मिटिंग आहे ना? उठ आता.” रश्मी, अजिंक्यची बायको त्याला हाका मारून दमली होती, पण तो काही उठायचं नाव घेत नव्हता. असं कधी झालं नव्हतं.

जरी त्याला बरं वाटत नसलं तरी तो तसं सांगून परत झोपायचा. पण आज हूं की चू नाही, आणि हेच तिला नवल वाटत होतं.

अजिंक्य किल्लेदार हा एका नामांकित सॉफ्टवेअर कंपनीत CEO होता. स्वकर्तृत्व आणि मेहनतीच्या बळावर तो आजच्या पदाला पोहचला होता. तो आपल्या कामाबाबत कायम दक्ष असायचा. अगदी आजारपणातही

त्याने कधी कुठली मीटिंग पुढे ढकलली नव्हती आणि नेमकं याच गोष्टीचं रश्मीला आश्चर्य वाटत होतं. तिने डॉक्टरांना फोन केला. डॉक्टरांनी तपासलं, त्यांनाही नवल वाटलं कारण सगळं ok दिसत होतं. पण खबरदारीचा उपाय म्हणून त्यांनी हॉस्पिटलमध्ये एंडमिट व्हायला सांगितलं. हॉस्पिटलमधले डॉक्टर पण

अवाक झाले कारण सगळे बेसिक रिपोर्ट्स नॉर्मल होते. फक्त अजिंक्य जागा का होत नाही हे गूढ काही उकलत नव्हतं. शेवटी २४ तास under observation ठेवण्याचा पर्याय हॉस्पिटलमधल्या डॉक्टरांनी निवडला. त्याचाही काही फायदा झाला नाही. शेवटी हॉस्पिटलने एक नर्स आणि सलाईन वगैरे देऊन त्यांना घरी पाठवलं. दोन दिवस झाले तरी परिस्थितीत काही फरक नव्हता. कारण खरी परिस्थिती कुणाला माहीत होती?

दुसऱ्या दिवशी महत्वाची मीटिंग होती त्यामुळे त्याचा तो दिवस व्यस्त गेला. कशीबशी कामं आटोपून घरी यायला त्याला साडे अकरा झाले. दोन घास पोटात ढकलून तो सरळ बेडवर आडवा झाला. खूप थकला असल्यामुळे तो लगेच निद्राधीन झाला. अचानक डोळ्यावर प्रखर प्रकाश आल्यामुळे आणि अंगाला चटके बसल्यामुळे तो जागा झाला. त्याचं त्याला समजेना काय होतंय ते. कारण तो चक्रे वाळूवर आडवा पडला होता आणि डोक्यावर तळपता सूर्य! तो उठून उभा राहिला आणि त्याने हातपाय झटकले. इकडे तिकडे तो काही ओळखीचं दिसतंय का हे शोधू लागला पण दूर दूरपर्यंत फक्त वाळू आणि आकाश याशिवाय काही दिसत नव्हतं. हताशपणे तो खाली बसला. अचानक इतका वेळ शांत असलेला वारा जोरात वाहू लागला. समोर दिसणारी वाळू त्यात खेचली जाऊन त्याला एका वावटळीचं रूप प्राप्त झालं. आणि त्या वावटळीतून एक मानवी आकृती साकार होऊ लागली.

आणि त्यातून कानठळ्या बसवणाऱ्या आवाजात शब्द ऐकू येऊ लागले, "काय आणलं की नाही तुला माझ्या जगात? तुझ्या या गुर्मीला उतरवून

दाखवेन बोललो होतो ना? तुझं सगळं सामर्थ्य, पैसा, अधिकार सगळं तिकडे त्या स्थूल जगात. इथे फक्त आमची, माझी आणि माझ्या धन्याची सत्ता चालते. आता तुला तुझी लायकी दाखवून देण्याची वेळ आलेली आहे.”

अजिंक्यला काही कळत नव्हतं. त्याने त्या आकृतील कळवळून विचारलं, ”कोण आहेस तू? आणि मला इथे का आणलंय?”

त्याच्या या प्रश्नावर एक गडगडाटी हास्याचा आवाज आला, ”कोण आहे मी? बघ नीट डोळे उघडून बघ”

या दरम्यान वादळ शांत झालं होतं. समोरच्या आकाराचं रूपांतर एक माणसात झालं होतं. त्याचा चेहरा बघितल्यावर अजिंक्यला धक्का बसला. त्याची आठवण हिसका बसून एक महिना मागे गेली, कारण समोर उभी असलेली व्यक्ती होती कंपनीचे एक्स चीफ अकाउंटंट चंद्रकांत थोरात!

एक महिन्यांपूर्वी एक खूप मोठा issue अजिंक्यच्या कंपनीत घडला होता. बऱ्याच महिन्यांपासून कंपनीत पैश्यांचे गैरव्यवहार चालू असल्याची कुणकुण अजिंक्यला लागली होती. पण छोट्या रकमा असल्या कारणाने त्याने दुर्लक्ष केलं होतं. पण जेव्हा मोठ्या रकमेचे आकडे कानावर यायला लागले तेव्हा मात्र त्याने अॅक्शन घेतली. चौकशी अंती त्यात चीफ अकाउंटंट चंद्रकांत थोरात दोषी आढळले. त्या दिवशी त्याने त्यांना सगळ्या स्टाफ समोर फैलावर घेतलं. Termination order तर दिलीच वर त्यांना कुठेही काम मिळू शकणार नाही असा remark पण दिला. चांद्रकांतनी गयावया केली. माफी मागितली पण अजिंक्य एक शब्दही ऐकून घ्यायला तयार नव्हता तेव्हा चंद्रकांतनी आपले खरे रंग दाखवले.

ते उभे राहिले आणि आणि अजिंक्यला म्हणाले, "ए अजिंक्य एक लक्षात ठेव तू बॉस असशील इथे, या ऑफिसात. तुझी मजल कुठपर्यंत पोहचेल रे? पण जिथे माझं राज्य सुरू होतं ना तिथे तुलाच काय तुझ्या देवालाही काही किंमत नाही तिथे फक्त आमचं राज्य चालतं. नाही तुला तुझी लायकी दाखवली आणि तुझी गुर्मी उतरवली तर नावाचा चंद्रकांत नाही! लक्षात ठेव." असं तावातावाने बोलून ताडताड पाय आपटत चंद्रकांत निघून गेले. अजिंक्य तेव्हा आ वासून बघत राहिला होता....

तो सगळा प्रसंग त्याच्या डोळ्यासमोर उभा राहिला.

"काय आठवलं का? आता तुला कळेल तू कोणाशी टक्कर घेतलीस ते. माझ्या धन्याच्या हवाली करायला मी उतावीळ झालोय. तुला यातना भोगत मरताना बघताना मला फार आनंद होईल मला"

हे म्हणत असताना चंद्रकांतच्या चेहऱ्यावर विकृत हास्य पसरलं. "कोण आहे तुझा धनी?" त्याही परिस्थितीत अजिंक्यचं धैर्य कायम होतं.

"माझा धनी? भेटशीलच आता तु" असं म्हणत चंद्रकांतनी अगम्य भाषेतले मंत्र म्हणायला सुरुवात केली.

जसजशी मंत्रांची आवर्तन वाढत गेली तसतसं वातावरण बदलू लागलं. वातावरण संपूर्ण ढगांनी झाकलं गेलं, जणू रात्रच. आगीचा एक प्रचंड गोळा त्या ढगांमध्ये प्रगट झाला. त्या गोळ्यातून एक संपूर्ण काळी विशालकाय मानवाकृती बाहेर आली. तिचे डोळे हिरव्या लेझर लाईट सारखे चमकत होते. त्या आकृतीने एक नजर अजिंक्यकडे वळवली आणि त्याला त्या नजरेची शक्ती, दाहकता जाणवली.

“कोण आहेस तू?” अजिंक्य थरथरत म्हणाला. हा सगळा प्रकार बघून तो ही खचू लागला होता.

“मी! मी सैतान. नकारात्मक शक्तीचं मूर्त रूप हाहाहाहा” शंभर एक माणसं कुजबुजल्यावर जो एक आवाज तयार होईल तसा त्याचा आवाज होता.”तुला माहितीये का तुला इथे का आणलंय? ऐक तर हा चंद्रकांत तुझ्या शरीराचा ताबा घेणार आहे आणि मी बहाल केलेल्या शक्तींच्या मदतीने तुझ्या पदाचा पैशाचा वापर करून माझं साम्राज्य वाढवण्याचं काम तो करेल.” अजिंक्यच्या पायाखालची जमीनच सरकली.

“मग माझं काय?” अजिंक्यने कसाबसा धीर एकवटून विचारलं.

“तु आता अखंड बंधनात राहणार माझा गुलाम म्हणून. तुझ्या शरीराआधी चंद्रकांतच्या शरीराचा वापर झाला होता.” हे सगळं ऐकून अजिंक्य दचकला.

“म्हणजे ते गैरव्यवहार....”,

“माझ्या हस्तकाने केले.” सैतान म्हणाला. “चंद्रकांत माझ्या बंधनात आहे. जसा तु आहेस तसाच, फक्त तुझं शरीर मिळाल्यावर त्याचं शरीर नष्ट होईल. असो आता मला जावं लागेल. तुझं शरीर ग्रहण करण्याच्या वेळी भेटू, आणि हो उगाच देव बिब आठवायचा प्रयत्न करू नकोस. त्याचा तुला त्रासच होईल कारण इथे सत्ता फक्त नाकारात्मक ऊर्जेची चालते. ती सकारात्मक उर्जेलाही विरुद्ध बाजूने वळवून घेते. So take care.” असं म्हणून सैतान आणि त्याचा हस्तक नाहीसे झाले.

अजिंक्य थोडा वेळ सुन्न झाला होता. आजूबाजूचा माहोल पण पुन्हा पूर्वीसारखा झाला होता. सैतानाने इशारा दिलेला असूनही त्याने देव देवतांची नावं मनात आठवायला सुरुवात केली पण त्याच्या मिटल्या डोळ्यासमोर सगळे दैत्य

साकार होत होते. परिणामी सकारात्मक परिणाम मिळत नव्हता. त्यात हा सूर्य वरून आग ओकत होता.

“सूर्य! हीच ती खूण जी मांगल्याचं प्रतिक आहे. पण इथे कसं? नक्कीच यातना देण्यासाठी असणार”.

अजिंक्य विचार करत होता. सहजच त्याचे हात जोडले गेले आणि गायत्री मंत्र त्याच्या मुखातून बाहेर पडला. पण चमत्कार असा घडला कि त्याचा प्रतिध्वनी उमटला आणि तो ही उलटा!

म्हणजे शेवटच्या अक्षरापासून पहिल्या अक्षरापर्यंत.”हे कसं शक्य आहे? देवाचं स्मरण केल्यावर दैत्य दिसणं ठीक आहे पण हे म्हणजे.....”आणि त्याच्या डोक्यात लक्ख प्रकाश पडला. त्याच्या वडिलांनी त्याला लहानपणी सांगितलेली गायत्री मंत्रांची खास गोष्ट आठवली. त्याच्या चेहऱ्यावर हास्य पसरलं. त्याला इथून बाहेर पडण्याची, आणि जरी आपण बाहेर पडू शकलो नाही तरी होणारा अनर्थ टाळण्याची गुरुकिल्ली मिळाली होती.

तो त्याच रणरणत्या उन्हात वाळूवर थोडासा उंचवटा करून, आसनाचा भाव मनात ठेऊन पद्मासनात बसला. एक संकल्प मनाशी धरला आणि त्याने जसा प्रतिध्वनी ऐकला होता तसा मंत्र म्हणायला सुरुवात केली. एकेका मंत्रजपाला त्या वातावरणातली ऊर्जा एकत्र येऊन सहस्र जपाचं फळ देत होती. आणि जेव्हा हजार जपसंख्या पूर्ण झाली तेव्हा तो मंत्र सिद्ध झाला.

एक हजार एक वेळा जेव्हा मंत्रोच्चार झाला तेव्हा जमिनीला हादरा बसला. पुढचं आवर्तन पूर्ण झाल्यावर जणू आकाश फाटलं असं वाटावं असा आवाज आला आणि जमिनीला भेगा पडू लागल्या. सैतान आणि हस्तक लगेच तिथे प्रगट झाले.

“अरे ए मूर्ख माणसा, काय चालवलंयस तु हे? अशी कुठली शक्ती आहे जी प्रत्यक्ष माझ्याच जगाचा अंत करायला निघाली?”सैतान संतापला होता.

“काही विशेष नाही. हा ब्रह्मस्त्र गायत्री आहे. तुझ्या नकारात्मक ऊर्जेला याच्या नकारात्मक शक्तीने सामावून घेतलं आणि हा सिद्ध झाला.”अजिंक्य शांतपणे म्हणाला.

“अरे पण एवढा उत्पात?”सैतान चक्रावला होता.

“हो, कारण गायत्री मंत्र सकारात्मक आहे, सृजनात्मक आहे त्याच्या बरोबर विरुद्ध कार्य ब्रह्मस्त्र गायत्री मंत्र करतो. तो विघटनाचा कारक आहे, नकारात्मक ऊर्जेच्या महास्फोटाचं बीज. तुझ्याच ऊर्जेने आणि या जागेतल्या तुझ्याच नियमाने तुझा घात केलाय.”अजिंक्यच्या आवाजाला एक वेगळीच धार अली होती.

“ठीक आहे. मी तुझ्या हिमतीची दाद देतो. हे सगळं थांबवण्यासाठी तुला काय हवं?”

सैतानाकडून थेट ऑफर ऐकून अजिंक्य हसला. तो म्हणाला, “दोन गोष्टी, एक म्हणजे माझी आणि चंद्रकांत यांची मुक्ती आणि दुसरं या तुझ्या क्रूर हस्तकाचा नाश.”

सैतान दचकला, “आणि मी तसं नाही केलं तर?”

अजिंक्य म्हणाला, “मग जशी तुझी मर्जी. आता जे होईल त्यात मी तर संपेनच पण तुला घेऊन जाईन.”

इतकं बोलून त्याने तिसऱ्या आवर्तनासाठी मंत्रातले काही वर्ण उच्चारले. त्याने उच्चार करताच प्रलयंकारी आघात होऊ लागले. काचेला तडे जावेत तसे त्या भासविश्वाला तडे जाऊ लागले.

“थांब! थांबव हे सगळं. मला मान्य आहे तुझी मागणी”सैतान कासाविस होऊन ओरडला.

हे ऐकून हस्तक गयावया करू लागला,”धनी त्याचं ऐकू नका तो तुम्हाला फसवतोय”

सैतानाने एक छद्मी हास्य केलं.”मी अस्तित्वतात असेन तर असले कितीतरी हस्तक पुन्हा तयार होतील. मग भले त्याला कितीही वेळ लागला तरी चालेल. माझ्या अस्तित्वासाठी तुला संपावंच लागेल.”असं म्हणत त्याने आपली दाहक हिरवट नजर हस्तकावर रोखली. हस्तकाची तिथल्या तिथे राख झाली. लगेच त्याने आपल्या हाताचं एक बोट अजिंक्यच्या डाव्या बाजूला रोखलं. त्या जागेवर एक माणसाचा धूसर आकार प्रगट झाला. अजिंक्यने ओळखलं की ते खरे चंद्रकांत आहेत.

“हा घे चंद्रकांत पण लक्षात ठेव मी हरलो नाहीये. माझा एक सामर्थ्यवान हस्तक गमावल्यामुळे माझी शक्ती जरी कमी झाली असली तरी मी परत येईन, मानवांवर अधिराज्य गाजवण्यासाठी त्या देवाची सत्ता संपवण्यासाठी मी परत येईन. लक्षात ठेव! जा! मुक्त करतो मी तुम्हाला या स्वप्न बंधनातून. असं म्हणत त्याने दोन्ही हात वर केले. वातावरणातला ताण एकाएकी वाढला. अजिंक्यला तो सहन झाला नाही. शुद्ध हरपताना तो इतकंच पाहू शकला की वाळूचे प्रचंड लोट आकाशाकडे जात आहेत. पुढचं मात्र तो काही पाहू शकला नाही.

अजिंक्य जागा न झाल्याच्या घटनेला चार दिवस उलटून गेले होते. आज पाचवा दिवस होता. नर्स रोज ठराविक वेळेला त्याचं ब्लड प्रेशर आणि पल्स रेटचं

रिडींग घ्यायला येत असे. आताही ती त्याचसाठी आली होती. रिडींग घेऊन ती जायला वळली, इतक्यात तिला थोडी हालचाल जाणवली. तिने पाहिलं की अजिंक्यच्या हाताची बोटं हलत आहेत. हळूहळू पायचीही बोटं हलू लागली. नर्सने रश्मीला हाक मारली. रश्मी धावतच तिथे आली आणि तिने पाहिलं अजिंक्य डोळे उघडत होता.

अजिंक्य जागा झाला. त्याने रश्मीला सगळी हकिगत सांगितली. तिला अजिबात खरं वाटलं नाही. पण चार दिवसांच्या त्याच्या झोपेमागचं कारण तिलाही समजत नव्हतं, त्यामुळे तिला त्याच्यावर विश्वास ठेवावा लागला. तिच्याशी बोलून झाल्यावर अजिंक्य आपल्या वडिलांच्या फोटोसमोर उभा राहिला. कृतज्ञतेने त्याचे डोळे भरून आले. आज त्यांच्या एका छोट्या उपदेशामुळे तो या जगात परत येऊ शकला होता. त्याने वडिलांना नमस्कार केला. नंतर हॉस्पिटलला जाऊन त्याने सगळ्या formalities पूर्ण केल्या. आता त्याला उद्याची ओढ लागली होती....

दुसऱ्या दिवशी ऑफिसमध्ये अजिंक्य आपल्या केबिनमध्ये येरझाऱ्या घालत होता. सगळी कामं हातावेगळी करून आता तो एका खास व्यक्तीची वाट बघत होता. तो वेळ त्याने खास त्या व्यक्तीसाठी राखून ठेवला होता. केबिनच्या दारावर टकटक झाली."May I come in sir?"अजिंक्यने दाराकडे पाहिलं. दारात चंद्रकांत थोरात उभे होते!

"Yes, या या मी तुमचीच वाट बघत होतो."अजिंक्य हसत हसत म्हणाला.

“सर हे सगळं काय आहे? मला कधी काढलं? आणि हे सगळे frouds मी कधी केले? मी तर तुम्हाला.....”

अजिंक्यने हाताने त्यांना थांबवलं. तो म्हणाला, “मला सगळं माहितीये. आता त्या आठवणी नकोत आणि तो विषय काढू नका. मी तुमची termination order रद्द केलीय. फक्त nominal ammount तुमच्या पगारातून कापली जाईल. कसं आहे हे तुम्ही केलेलं नसलं तरी तुमच्या हातूनच झालंय हे कंपनीसमोर आहे म्हणून ही सगळी तजवीज. उद्या सगळ्या formalities पूर्ण करून तुम्ही परवापासून रुजू होऊ शकता.”

अजिंक्यच्या त्या निर्णयाबद्दल चंद्रकांतनी त्याचे मनापासून आभार मानले आणि ते निघून गेले. चंद्रकांत गेल्यावर अजिंक्यला खूप हलकं वाटत होतं. तो शांतपणे आपल्या खुर्चीवर रेलून बसला. त्याच्या चेहऱ्यावर एक समाधानाचं हास्य होत.

मयभवन

सगळ्या दैत्याना सभेसाठी बोलावलं गेलं होतं. दैत्यगुरु शुक्राचार्यांनी ही सभा बोलावली होती. देवांकडून असुर आणि पिशाच्च यांचा सतत पराभव होत होता. असुर नामशेष व्हायच्या मार्गावर आले होते. त्यामुळे काहीतरी करणं आवश्यक होतं. सभेला सुरुवात झाली.

शुक्राचार्यांनी बोलायला सुरुवात केली, "असुर आणि सगळ्या मायावी शक्तीचं अस्तित्व धोक्यात आलंय. अशा वेळी असुरांच्या संरक्षणासाठी काय करता येईल? कोणाजवळ कुठलाही उपाय असला तरी सांगावा. संजीवनी विद्येचा वापर कितीवेळा करावा? असा काहीतरी तोडगा निघावा की राक्षस नाहीसे होऊन पुन्हा आपलं अस्तित्व दाखवू शकतील."

सभा निशब्द होती. जो तो विचाराधीन झाला.

इतक्यात प्रहस्तासुर नावाचा सूर उठला आणि म्हणाला.”गुरुवर्य, आपल्याला एक असं स्थान बनवता येईल का जिथून वेगवेगळ्या आपला वेगवेगळ्या आयामांमध्ये प्रवेश होईल? आपण मनुष्याला त्रास देतो म्हणून देव आपल्या विनाशाला सज्ज झालेत. आणि मनुष्य या त्रिमितीय आयमातच आहे. जर आपण वेगळ्या आयामांमध्ये, वेगळ्या मितींमध्ये गेलो तर देव आपल्या विनाशावरून लक्ष काढून घेऊन माणसाच्या पुनर्विकासासाठी लक्ष देतील. आणि योग्य संधी साधून आपण परत येऊ.”

शुक्राचार्य प्रसन्न झाले. त्यांनी असुरांच्या आर्किटेक्टला म्हणजे मय दानवाला पुढे बोलावलं आणि या विचारावर काय निर्माण करता येईल का हे पहायला सांगितलं.

मयासुराने फार वेळ न लावता एक जबरदस्त कल्पना सांगितली. तो म्हणाला,”एक अशी वास्तू ज्यातली प्रत्येक खोली एका वेगळ्या मितीचं दालन असेल. त्या घरातल्या एक गुप्त खोलीतली यंत्रणा, जी या खोल्यांमधल्या अवस्थेवर नियंत्रण ठेवेल. आता ते नियंत्रण कशाद्वारे ठेवायचं हा प्रश्न गुरुवर्यांनी सोडवावा.”

शुक्राचार्यांनी त्याला तात्काळ निर्मिती करण्याचा आदेश दिला.

एक विशिष्ट ठिकाण निर्धारित केलं गेलं. मय दानवाने आपल्या ज्ञानाच्या आणि मायावी शक्तीच्या आधारावर प्रतिसृष्टीलाही लाजवेल अशी बहुआयामी वास्तू काही तासात तयार केली. शुक्राचार्यांनी पंचमहाभूतांची शक्ती पाच बीजमंत्रात स्थापित केली.

ते म्हणाले, “ज्याला मी या मंत्रांची दीक्षा देईन आणि जो याना सिद्ध करेल अशा दोघांनाही या वस्तूच्या गुणांचा बोध होईल आणि तो त्याचा वापर करू शकेल.”

यावर रुधिरसुर म्हणाला, "जर हे एखाद्या मानवाच्या हाताला लागले तर?"

शुक्राचार्य म्हणाले, "त्याचा उपयोग एक तर आसुरी वृत्तीचा मानव करू शकेल किंवा एखादा माझ्यासारखा तपस्वी. बाकीच्या मानवांना या मंत्राचा काहीही उपयोग होणार नाही. मयसुरा, वास्तूचे गुण आता या सगळ्यांना सांग. मग मी यांना मंत्र दीक्षा देतो."

मयसुर हसला आणि म्हणाला, "या वास्तूत अठरा खोल्या आहेत. त्यापैकी एक मुख्य स्वागतकक्ष आणि आणि दुसरा नियंत्रण कक्ष आहे बाकी सोळा खोल्यांमध्ये प्रत्येक दिशेला एक चार अदृश्य द्वारांची योजना केली आहे जे वेगवेगळ्या मितींमध्ये घेऊन जातील. खोलीच्या मध्यभागी उभं एकाहून ज्या दिशेला जायचंय त्या दिशेला तोंड करून उभं रहावं. मंत्र म्हणताच क्षणी दरवाजा उघडेल आणि आपण दुसऱ्या आयमात पोहचू. आपत्कालीन परिस्थितीत सगळे आयाम एकदम उघडण्यासाठी त्या मंत्रांचं उच्चारण नियंत्रण कक्षात उभं राहून करावं, अर्थात नियंत्रण कक्षात जाण्याचे अधिकार गुरुवर्य, मी आणि काही निवडक लोकांना असतील ज्यांना गुरुवर्य निवडतील."

मयसुराने आपलं बोलणं पूर्ण केलं.

शुक्राचार्यांनी सगळ्यांना मंत्रदीक्षा दिली. त्यांनतर जेव्हा जेव्हा राक्षसांवर संकट आलं तेव्हा तेव्हा ते या मयभवनात येऊन नाहीसे होऊ लागले आणि संधी शोधून पुन्हा पुन्हा उत्पात घडवू लागले.

द्वापार युगाच्या शेवटी देवांना याचा पत्ता लागला आणि त्यांनी असुरांवर आक्रमण केलं. सगळे असुर आणि बऱ्याच दृष्ट शक्ती मयभवनात आश्रयाला आल्या.

देवाचंही सैन्य त्यात घुसलं पण त्यांना कोणीही सापडलं नाही. त्यांनी आश्चर्याने बृहस्पतींना, देवांच्या गुरूंना याबद्दल विचारलं. त्यांनी डोळे मिटले.

सारं काही ध्यानात आल्यावर त्यांनी विश्वकर्माला, देवांच्या आर्किटेक्टला याबाबत विचारलं. तो म्हणाला, "हे नष्ट करता येणार नाही. कारण हे नकारात्मक शक्तीने (dark matter) बनवलं गेलं आहे. आणि त्याला नष्ट करण्याचा प्रयत्न केला तर पूर्ण ब्रम्हांडाला धोका आहे. एक करता येईल. मानवाच्या विकासात बाधा येऊ नये म्हणून ठराविक काळासाठी याला स्थळ आणि काळाच्या पटावरून अदृश्य करता येईल."

बृहस्पतींनी तात्काळ आपल्या तपोबळाच्या आधारे स्थल कालाच्या गतीपासून बाजूला केलं. त्याक्षणी ते अदृश्य झालं. शुक्राचार्यांनी त्यावेळी कोणतीही भूमिका घेतली नाही. त्यांच्या हातात वाट बघण्याशिवाय काही नव्हतं. ते वाट बघत होते. त्या वेळची आणि पात्र अशा मानवातल्या दानवाची. कारण ते जाणत होते नराचा नारायण होऊ शकतो तसाच नराधमही होऊ शकतो. त्यामुळे आता फक्त प्रतीक्षा.....

काळ पुढे सरकत होता. ऋतू येत होते जात होते आणि शेवटी ती वेळ जवळ येऊन ठेपली. मुघलशाहीचा तो काळ होता. चार सोन्याच्या नाण्यांसाठी, रत्नाच्या तुकड्यांसाठी, खोट्या प्रतिष्ठेसाठी आपलेच आपल्या लोकांना माणुसकीच्या खालची वागणूक देत होते. त्यातलाच एक जुलमी रजपूत सरदार सुमेरसिंग राठोड

बादशहाच्या हुकमावरून आदिलशहावर स्वारी करून येत होता. रस्त्यात एके ठिकाणी त्यांची छावणी पडली होती.

सुमेरसिंग झोपला होता. अचानक त्याला हाक ऐकू आली, स्वप्नच असावं पण त्याला दिसलं त्याच्या पलंगाच्या बाजूला एक कृश दाढीधारी व्यक्ती पद्मासनात बसली होती. बरं ती नुसती बसली असती तरी चाललं असतं, ती अधांतरी बसली होती,

“सुमेरसिंग!”तो हुकमी आवाज पुन्हा कानावर आला.

तो दचकून उठून बसला.”कौन है तु?” सुमेरसिंग मनातून घाबरला होता. तरीही त्याचा सरदारी माज तसाच होता.”भाग यहांसे. वरना जान से हाथ धोना पडेगा।”

तरी तो माणूस तसाच. शेवटी सुमेरसिंगाने तलवार उपसली. त्या वृद्ध माणसाने त्याच्याकडे हसून पाहिलं आणि त्याच्या तलवारीकडे एक कटाक्ष टाकला. सुमेरसिंग फक्त विस्मयाने पहात होता. तलवार वितळत होती.

सुमेरसिंग त्या वृद्ध पुरुषाच्या पायावर नतमस्तक झाला.”कोण आहात तुम्ही? आणि माझ्याकडे काय काम आहे?”

तो वृद्ध थोडा हसला आणि म्हणाला,”मी शुक्राचार्य आहे. तुझी एका खास हेतूसाठी निवड झाली आहे. ती मोहीम विसर आता यापेक्षाही काहीतरी मोठं तुझी वाट पहात आहे.” सुमेरसिंग ऐकत होता. “मी दैत्यांचा गुरू आहे. या कलियुगाच्याही खूप आधी.....”शुक्राचार्यांनी त्याला मयभवन, त्यांनतर झालेला गोंधळ, बृहस्पतींचं बंधन वगैरे सगळं सांगितलं. हे सांगून झाल्यावर ते म्हणाले,

“मयभवन पुन्हा अवतरण्याची वेळ जवळ आली आहे पण त्यासाठी तुला मला सहाय्य करावं लागेल. आणि जो मयभवन परत आणेल आणि त्या असुरांना परत बाहेर काढेल तो त्यांचा स्वामी होईल. मग तू ज्याची चाकरी करतोस तो बादशहा तुझ्या पायाचा दास होईल. आणि यासाठी तुच योग्य आहेस”

सुमेरसिंग स्वप्नात हरवला होता.

“बोल, आहेस तयार?”शुक्राचार्य विचारत होते.

तो तयार झाला. दुसऱ्या दिवशी त्याने आपले अधिकार, धन सोबत असणाऱ्या अधिकाऱ्याला दिलं आणि तो जवळच्या अरण्यात निघाला.

अरण्यात गेल्यावर त्याला शुक्राचार्यांनी कालचक्र भेदण्याचं आणि दुसऱ्या मितीत जाण्याचं रहस्य सांगितलं, दीक्षा दिली, फक्त बारा दिवस त्याला साधना करायला लावली आणि आपल्या तपोबलाने त्याला कालचक्र भेदण्यासाठी समर्थ केलं. एक सुनियोजित दिवस पाहून त्याला कालचक्र भेदण्याचा विधी करण्याची आज्ञा दिली. सगळं साहित्य योग्य जागी ठेवून सुमेरसिंग मंत्र म्हणू लागला. हळूहळू त्याच्या आजूबाजूचा परिसर विरघळू लागला. आसनाखाली असणारी जमिनही निसटत होती. आजूबाजूला फक्त काळोख. त्या काळोखात तो तरंगत होता. आता त्याला भीती वाटू लागली होती. एक क्षण असा आला की त्याला उचलून दूर फेकल्यासारखं वाटलं. त्याला वाटलं आता आपण मेलो, पण सगळं स्थिर झालं काळोखात प्रकाशाची तिरीप येत होती. एखाद्या बोगद्यातून बाहेर पडावं तसा यो अनुभव होता. आणि सगळीकडे अंधुक प्रकाश पसरला, संधीप्रकाशासारखा.

आणि सुमेरसिंगला त्या प्रकाशात एक अंधुक आकृती दिसली. ती महालासारखी होती. “हेच ते मयभवन. घाबरू नकोस. पुढे हो आणि प्रवेश कर.”

सुमेरसिंग थांबला आणि त्याने मागे वळून पाहिलं. मागे शुक्राचार्य उभे होते. त्यांनी दरवाजाकडे बोट दाखवलं, दरवाजा उघडला. तो संमोहित झाल्यासारखा पुढे झाला. आणि त्याने दरवाज्याच्या आत पाऊल टाकलं. आणि काय आश्चर्य! बाहेरचा अंधुक प्रकाश फक्त आभास ठरावा असा झगझगीत प्रकाश सर्वत्र पसरला. स्वर्गही लाजेल असा महाल होता तो. सुमेरसिंग मंत्रमुग्ध होऊन पाहत होता.

प्रशस्त दालन, सोन्याची आसनं, सुंदर मूर्ती, ठिकठिकाणी सुगंधी द्रव्याची कारंजी आणि बरंच काही.

“हे सगळं नंतर पहात बस. आता एक कर कालचक्र भेदनाचा मंत्र पुन्हा म्हण.”

त्याने आज्ञा मानली. मंत्र म्हणताक्षणी महालाला हादरे बसू लागले. महालाला प्रकाश कमी जास्त व्हायला लागला. इतका मोठा आवाज झाला की महाल कोसळणार आता असं सुमेरसिंगला वाटलं आणि त्यांनी भीतीने डोळे मिटले

जेव्हा सगळा हलकल्लोळ थांबला तेव्हा त्यां व डोळे उघडले. सगळं काही जिथल्या तिथे होतं. घडलेल्या उत्पत्ताचं काही चिन्ह तिथे दिसत नव्हतं.

“चल, बाहेर जाऊया.”दोघे बाहेर निघाले. बाहेरची जागा ओळखीची वाटली त्याला. बाहेर येऊन बघतो तर कालचक्र भेदनाचा विधी करण्यासाठी ठेवलेलं समान समोर दिसत होतं. ज्या जागी काही मिनिटापूर्वी फक्त झाडं होती तिथे आता 'मयभवन' उभं होतं.

“सुमेरसिंग, आता फक्त मयभवन इथे आलेलं आहे. आणि आता हे परत इथून जाऊ नये म्हणून आणि यातली व्यवस्था चालू होऊन कैद झालेले राक्षस बाहेर आणण्यासाठी एक विधी करावा लागेल. तुला मी मंत्रदीक्षा देतो. तू असुर

नसल्यामुळे तुला मंत्र सिद्ध करावे लागतील. पंचतत्वाचे मंत्र सिद्ध झाले की ते स्वतःच्या रक्ताने नियंत्रण कक्षाच्या भिंतीवर लिहायचे, आणि लिहून झाल्यावर एक वेळा त्यांचं उच्चारण करायचं. काय होईल ते सांगतो. लिहिल्यावर त्याला कोणी परत हलवू शकणार नाही आणि त्याच्या रक्षणासाठी असणाऱ्या सावल्या जागृत होतील. उच्चारण केल्यावर नियंत्रण करणारी व्यवस्था कार्यरत होऊन सर्व असुर मुक्त होतील आणि पुन्हा तुझ्या नेतृत्वाखाली जगावर राज्य करायला सज्ज होतील. लाग कामाला”शुक्राचार्य म्हणाले.

“होय गुरुवर्य”असं म्हणून तो साधनेला सज्ज झाला.

मंत्रसिद्धी झाली. आणि तो आता पुढच्या प्रयोगाला लागला. एक कट्यार त्याच्या सोबत होती. त्याने हातावर वार केला. रक्ताची धार लागली. त्याने पहिला मंत्र लिहिला, दुसरा लिहिला, तिसरा लिहिला, चौथा लिहिला आणि वातावरण बदलू लागलं. काळे ढग जमा होऊ लागले. ज्यांना या अशुभाची चाहूल लागली, त्यांनी त्या परमशक्तीला प्रार्थना केली. आणि संयोगाने पाचवा मंत्र लिहिताना भरतीची वेळ सुरू झाली. रक्ताची धार जोरात सुरू झाली. तो उभा राहिला. गुरू शुक्राचार्यांचं समरण करून त्याने पहिला मंत्र म्हटला दुसरा मंत्र म्हणताना त्याला अशक्तपण जाणवू लागला. तिसऱ्या मंत्राच्या वेळी श्वास घेणं असह्य झालं. चौथा मंत्र म्हणता म्हणता तो खाली कोसळला. पाचवा मंत्र म्हणायच्या आधीच त्याचे प्राण देहातून बाहेर पडले.

पण त्याला याचं भान नव्हतं. त्याने पाचवा मंत्र पूर्ण केला. काहीच झालं नाही हे पाहून तो चकित झाला. त्याला सुचेना काय करावं ते.

इतक्यात शुक्राचार्य प्रकट झाले. ते रागाने म्हणाले, “सुमेरसिंग ! तु केंव्हाच मेलास. आता तुझ्या मंत्र जपाचा उपयोग नाही. तू काम अर्धवट केलंस. मी तुला शाप देतो. तु या मयभवनात कैद होशील एक मूर्ती म्हणून.”

सुमेरसिंगने शुक्राचार्यांच्या पायावर लोटांगण घातलं आणि माफी मागितली. आपण केलेल्या त्यागाची आठवण कापुन दिली. तेंव्हा शांत होऊन शुक्राचार्य म्हणाले, "माझा शाप मागे येणार नाही. पण मी तुला उःशाप देतो जशी प्रतीक्षा मी केली होती तशीच तुला करावी लागेल. जेंव्हा तुझ्या बाराव्या पिढीचा वंशज ज्याचे सगळे ग्रह तुझ्या कुंडलीप्रमाणे आहेत तो हे मंत्र सिद्ध करून आपल्या रक्ताने तुझ्या मूर्तीला टिळा लावेल तेंव्हा तु तुझ्या सूक्ष्म देहात परत येशील. तेंव्हा तु त्याच्या शरीराचा ताबा घेऊन हा मंत्रोच्चार्याचा विधी पूर्ण कर. आणि सगळे दरवाजे उघडून असुरांना मुक्त करून असुराधिपती होण्याचं आणि जगाचा शासक होण्याचं स्वप्न पूर्ण कर."

शुक्राचार्य अदृश्य झाले. पाषाणाच्या मूर्तीत सुमेरसिंग कैद झाला. पुन्हा सुरू झाला खेळ वाट बघण्याचा. पण आता वाट बघणारे तिघे होते. शुक्राचार्य, सुमेरसिंग. आणि मयभवन.....

काळाच्या चक्राला थांबणं कुठे माहीत असतं? तो चालत रहातो. सकाळ, दुपार, संध्याकाळ, रात्र दिवस, महिने, शतकं.....

घूँसघूँस सायलेंट मोडवरचा फोन वाजत होता. राजेश जागा झाला. त्याने मोबाईल पाहिला. बारा मिस कॉल्स होते."चला कामाला लागलं पाहिजे. आज हे डील पूर्ण झालं की सुटू त्या प्रॉपर्टीच्या लफडयातून"राकेश विचार करतच तयार झाला.

राजेश कामत हा एक इस्टेट एजंट होता. आज एक मोठं डिल तो फायनल करणार होता. खास दुबईवरून माणूस येणार होता. त्याची आणि आप्पासाहेब देसाईच्या नातवाची, गौरवची भेट घडवून आणण्याचं काम त्याला आज तडीस न्यायचं होतं. आप्पासाहेब देसाई हे शिरगावचे खोत होते. त्यांच्या प्रशस्त हवेलीच्या खरेदीचं हे डिल होतं. साडेदहाची वेळ ठरली होती. ही भेट एका पंचतारांकित हॉटेलमध्ये होणार होती, कारण समोरचं प्रस्थच तसं होतं.

बुक केलेल्या टेबलजवळ राजेश वाट पहात होता. सव्वादहा वाजता एक उंच, गोरापान, रुबाबदार माणूस टेबलजवळ येताना दिसला, तेंव्हा राजेशने ओळखलं की हाच तो दुबईचा उद्योगपती ज्याच्याशी हा व्यवहार होणार आहे. तो माणूस येऊन बाजूच्या खुर्चीवर बसला. दोघेही गौरवसाठी थांबले होते. साडेदहा होऊन गेले तरी गौरवचा पत्ता नव्हता.

“इथले लोक अजूनही सुधारले नाहीत. काय हो वेळेची काही किंमत आहे की नाही तुम्हाला?” पावणे अकरा वाजले तसं त्या माणसाचं पित्त खवळलं.

राजेश घाबरला पण वेळ मारून नेण्यासाठी तो हसत म्हणाला, “अहो भारतात आहात तुम्ही. असं होतं कधी कधी. हे पहा आलेच गौरवसाहेब.”

गौरव आल्यावर ओळख वगैरे जुजबी चर्चा झाली. त्या माणसाचं नाव आर हर्षवर्धन असं होतं. हर्षवर्धन हिऱ्याचा व्यापारी होता. प्रचंड श्रीमंत माणूस. गौरवची स्वतःची सीए फर्म होती.

हर्षवर्धन म्हणाला, “इतकी मोठी प्रॉपर्टी ती ही निसर्गरम्य ठिकाणी असलेली. मग तुम्ही का विकताय?”

गौरवने त्याची शंका दूर केली,"आमच्या कुटुंबात जास्त लोक नाहीत, आणि सगळं मुंबईतच आहे. गावी जाणंही होत नाही. एवढ्या मोठ्या हवेलीची देखभाल करणंही सोपं नाही. म्हणून विचार केला की हा पांढरा हत्ती पोसण्यापेक्षा विकलेला बरा. पण मला एक शंका आहे तुमचं सगळं दुबईत आहे मग भारतातल्या एका गावातली प्रॉपर्टी घेण्यात तुमचा इतका इंटरेस्ट कसा?"

हर्षवर्धन काही बोलणार तेवढ्यात राजेशने संभाषण थांबवण्यासाठी म्हटलं,"गौरवसाहेब, अहो असतात एकेकाचे शौक.."

हर्षवर्धनने या बोलण्याला मानेने दुजोरा दिला. व्यवहार झाला, पण दोन्ही बाजूनी एकमेकांना खरी कारणं सांगितली नव्हती. हर्षवर्धनने काही शौक म्हणून ती वास्तू घेतली नव्हती. हर्षवर्धन स्वतःला जसा दाखवत होता तसा तो नव्हता. हिऱ्यांचा व्यवसाय हा त्याचा जगाला दाखवण्यासाठी घेतलेला मुखवटा होता. तो एक अंडरवर्ल्डचा माणूस होता, एक ड्रग माफिया. जसजसं त्याचं साम्राज्य पसरू लागलं होतं तसतसा त्याला आणि त्याच्या कुटुंबाला शत्रूंपासून आणि इंटरपोलपासून असणारा धोका वाढत होता, आणि म्हणूनच आपल्या सुरक्षिततेसाठी त्याने ही आड गावातली जागा तिप्पट किमतीने घेतली होती. तसंही गौरवने जागा विकण्यामागची खरी कारणं कुठे सांगितली होती? ती हर्षवर्धनला तिथे गेल्यावर कळणार होती.....

हर्षवर्धन शिरगावला जायला निघाला. त्याच्याबरोबर त्याचे चार साथीदार होते. राजेशलाही त्याने सोबत घेतलं होतं. खूप घाईघाईत व्यवहार केला असल्यामुळे त्याला या वास्तूबद्दल जास्त जाणून घेता आलं नव्हतं. शिरगावला जायला निघण्यापूर्वी त्याने आपल्या बायको आणि मुलाची शिरगावला येण्याची व्यवस्था केली होती.

प्रवासात त्याने त्या हवेलीबद्दल राजेश कडून जाणून घेतलं. सगळ्या गप्पांतून जी माहिती समजली ती अशी होती, की ही हवेली कोणी बांधली हे कुणालाच माहित नव्हतं. पण एकमेकांवर केलेल्या स्वाऱ्यांमध्ये ही हवेली वेगवेगळ्या सत्ताधाऱ्यांच्या अधिकाऱ्यांच्या हातात गेली. लोकसमजूत अशी होती की या हवेलीत रहाणाऱ्या कुणाचंच भलं झालं नाही. पुढे इंग्रजांच्या काळात ही हवेली आप्पासाहेब देसाई यांच्याकडे आली. आप्पासाहेबांचं कुटुंब मोठं होतं. चौदा भावंड होती ती. एकत्र नांदत होती हवेलीत. पण आज त्यांच्यापैकी कोणी हयात नव्हतं. नुसतं हयात नव्हतं असं नाही तर एकाचाही वंश वाढीला लागला नाही.

फक्त आप्पासाहेब या दुष्टचक्रातून वाचले कारण त्यांची बायको मुंबईची होती आणि गरोदर असताना ती मुंबईला गेली. इकडे आप्पासाहेबांचं अकाली निधन झालं आणि त्यांची बायको मुलाला जन्म देऊन वारली. ते मूल मामाकडे मुंबईत मोठं झालं, म्हणून वाचलं. भीतीपोटी त्यांच्या परिवारापैकी कोणीही गावी आलं नाही. आणि त्यांनी ती वास्तू विकण्याचा निर्णय घेतला.

अर्थात याचा हर्षवर्धनवर फारसा काही परिणाम झाला नाही. ते शिरगावाच्या वेशीवरून आत प्रवेशकर्ते झाले, मात्र ते आत जाताक्षणी काही सूक्ष्म बदल वातावरणात झाले जे पशु पक्षांशिवाय कुणालाच समजले नाहीत.

ते हवेलीजवळ आले. गाडीचं दार उघडून हर्षवर्धन बाहेर आला. दोन सेकंद त्याने हवेलीवर नजर टाकली, आणि तो आ वासून बघत राहिला. ही तीच हवेली होती जी त्याच्या रोज स्वप्नात यायची. फक्त आजूबाजूचे संदर्भ वेगळे असायचे पण जे त्याला आता धूसर आठवत होते. पण त्याला पक्कं आठवत होतं ते या हवेलीचं रूप. आणि तिचं नाव. स्वप्नातलं वाक्य जसंच्या तसं आठवत होतं त्याला. ते वाक्य होतं, "हेच ते मयभवन....."

तो एक एक पाऊल त्या हवेलीच्या रोखाने टाकत होता. क्षणाक्षणाला वातावरणात होणारा बदल आता प्रकर्षाने जाणवू लागला. दुपारचं रणरणत्या उन्हातही थंडी भरून आल्यासारखा गारवा सुटला होता. राजेशला काहीच कळत नव्हतं, पण ऐकीव माहितीमुळे आता तोही घाबरला होता. दरवाज्याला असलेलं कुलूप उघडून त्याने दरवाज्याला धक्का दिला.

त्याने पहिलं पाऊल आत टाकलं मात्र बाहेर क्षणभर अंधारून आलं, आणि वीज चमकली. पण हे सगळं क्षणभरासाठी होतं. इतक्या कमी काळासाठी की भास वाटावा. आत लाईट नसल्यामुळे त्याला जास्त पाहता आलं नाही.

तो बाहेर आला."बरं साहेब, मी आता निघतो. Electricity supply सुरू करायला सांगितलं होतं पण का अजून सुरू झालं नाही माहित नाही. पण होईल सुरू रात्रीपर्यंत. मला मात्र लगोलग मुंबईला जायला निघायला हवं नाहीतर कामं खोळंबतील." राजेशला तिथून लवकरात लवकर निघायचं होतं.

राजेशला जायला सांगून हर्षवर्धन आणि त्याचे साथीदार गावात काही खाण्यापिण्याची सोय होते का हे बघण्यासाठी निघाले. जाताना जर त्यांच्यापैकी कुणी सहज मागे बघितलं असतं तर त्यांना दिसलं असतं की, हवेलीच्या बंद दारातून बऱ्याच सावल्या बाहेर निघाल्यात आणि हवेलीच्या भोवती त्यांना नेमून दिलेल्या जागेवर जाऊन त्या उभ्या राहिल्यात.....

गावात जेवणाची सोय झाली. जेवून ते हवेलीवर परत आले तोपर्यंत संध्याकाळ होत आली होती. लाईट पण आले होते. एक चक्कर टाकावी म्हणून तो आत आला. त्याला वाटलं सगळीकडे धूळ असेल पण सगळं लक्ख होतं. त्याला प्रश्न पडला, कोणी केलं असेल हे सगळं? गावातलं कोण येत नाही भीतीमुळे, त्याला काय माहित हे काम काही खास लोकं आपली जबाबदारी म्हणून देसाई कुटुंब गेल्यापासून करतायत.

त्याने हवेलीचं आता व्यवस्थित निरीक्षण करायला सुरुवात केली. हवेलीच्या हॉलच्या मध्यभागी एक जिना होता. जो सरळ एका खोलीला जोडत होता आणि जिच्याकडे तोंड करून उभं राहिल्यावर त्या खोलीच्या दोन्ही बाजूने थोडी गॅलरी सारखी जागा सोडून दोन बाजूला आठ खोल्या होत्या. सोप्या भाषेत सांगायचं तर तो एक त्रिशूळासारखा आकार होता.

त्याने कागदपत्रांमध्ये असलेला नकाशा काढला. त्यात जिना ज्या खोलीला लागून होता म्हणजे जी मधली खोली होती तिच्यावर लाल फुली होती आणि खाली लिहिलं होतं, 'कृपया ही खोली उघडू नये'. बाकी त्या नकाशात फार लक्ष घालण्यासारखं काही नव्हतं. तिथेच असलेल्या एका खुर्चीवर तो बसला. तितक्यात त्याच्या साथीदारांपैकी एक जण धावत आत आला. त्याच्या हातात एक पार्सल होतं.

“सर हे तुमच्यासाठी आलय. हे बघा याच्यावर तुमचं नाव आहे.” खरंच!
त्या पार्सलवर लिहिलं होतं "टू आर हर्षवर्धन"

“मी इथे आलोय हे कुणाला कसं माहीत?” त्याला प्रश्न पडला

हर्षवर्धनने त्याला आणि तिथे उभं असणाऱ्या सगळ्यांना बाहेर जायला सांगितलं. पार्सल उघडलं. आत एक बॉक्स होता. त्यात एक टॅब होता. आणि सोबत एक चिठ्ठी होती.

चिठ्ठीत लिहिलं होतं, “प्रिय हर्षवर्धन राठोड” त्याला धक्का बसला. शाळा सोडल्यानंतर जवळ जवळ दोन दशकांनंतर त्याच्या आडनावाचा उल्लेख झाला होता!

त्याने पुढे वाचायला सुरुवात केली, “तुला सोबत दिल्या गेलेल्या टॅबला कार्यान्वित करण्यासाठी सोबत मंत्र देत आहे. तो त्यातल्या अक्षरांच्या संख्येइतका

म्हण. तो सोबतच्या टॅबचा ऑडिओ पासवर्ड आहे. मग तुला या टॅबमध्ये या वास्तूचा खरा इतिहास दिसेल. पण त्याचा तुझ्याशी असलेला संबंध मी तुला प्रत्यक्ष भेटीत सांगेन. तुझा गुरू, शुक्राचार्य.”

पत्र वाचून झाल्यावर त्याने पत्रातला मंत्र सांगितलेल्या पद्धतीने म्हटला. त्या टॅबमध्ये त्याला दैत्यसभा, मयभवनाची निर्मिती, राक्षसांचं झालेलं संरक्षण, त्यांनतर घातलेलं बंधन, सुमेरसिंग वगैरे सगळं दिसलं. फक्त त्यात नव्हता तो उःशापाचा भाग. सगळं पाहिल्यावर तो विचारात गडून गेला. त्याला त्याचा साथीदार जॉन जेवायला बोलवायला आला तेंव्हा तो भानावर आला. जेवून परत आल्यावर सगळे गाढ झोपी गेले, एक जण सोडून, स्वतः हर्षवर्धन. त्याने मिळालेला टॅब हातात घेतला. आणि त्याचे डोळे विस्फारले कारण टॅबमध्ये त्याला जी हवेली दिसत होती, ती वेगळीच होती. झगझगीत प्रकाश, आरशांच्या भिंती ! जे त्याला डोळ्यांनी दिसत नव्हतं पण आरश्यातल्या प्रतिबिंबात दिसत होतं.

काय करावं या विचारात असताना मागून आवाज आला.,”हर्षवर्धन. बावरू नकोस. तुला जे दिसतंय ते खरं आहे. आणि तुच ते पाहू शकतोस.”

हर्षवर्धनने मागे वळून पाहिलं. मागे शुक्राचार्य उभे होते. मयभवनाचा इतिहास पाहिला असल्यामुळे त्याने त्यांना ओळखलं.

“तुझं नाव हर्षवर्धन राठोड. तु सुमेरसिंग राठोडच्या वंशाच्या बाराव्या पिढीचा वंशज आहेस. त्या आरशात न दिसलेला एक प्रसंग मी सांगतो तुला. सुमेरसिंग विधी पूर्ण करण्याआधी गतप्राण झाला, पण विधी अपूर्ण राहिल्यामुळे त्याचा आत्मा याच वास्तूत एका मूर्तीत कैद झाला. तुला त्याला मुक्त करायचंय कारण त्याच्या बाराव्या पिढीतला वंशज हे करू शकतो ज्याचे ग्रह त्याच्यासारखे आहेत. तो मुक्त झाला की त्याच्या सगळ्या शक्ती तुला मिळतील आणि तु असुरांना

मुक्त करून त्यांचा स्वामी होशील. मग तू जगावर राज्य करू शकशील.”शुक्राचार्यांनी आपलं मोहजाल पसरवायला सुरुवात केली.

खोऱ्या आमिषाला तो चतुर माणूस पण भुलू लागला होता. त्याने विचारलं,”त्यासाठी काय करावं लागेल? कुठे आहे आणि तो पुतळा?”

शुक्राचार्य हसले आणि म्हणाले,”मघाशी तु नकाशा बघताना ज्या खोलीवर लाल फुली पाहिलीस ती खोली. त्या खोलीचं नाव आहे नियंत्रण कक्ष. आजपर्यंत मी, मयासुर आणि सुमेरसिंग याशिवाय कोणीही तो दरवाजा उघडू शकलेला नाहीये. ज्यांनी लालसेने, कुतूहलाने प्रयत्न केले ते त्यांचे अनुभव सांगायला जिवंत राहिले नाहीत. ते एकटे नाही तर त्यांच्याबरोबर त्यांचं कुटुंब, आणि सोबत रहात असलेल्या सगळ्यांची वाताहात झाली. तिथे प्रचंड ऊर्जा आहे पण ती वेगळी आहे. जिला आजच्या तुमच्या भाषेत डार्क एनर्जी म्हणतात.”शुक्राचार्य थोडे थांबले.

“आता तुला सुमेरसिंगच्या शक्ती प्राप्त करण्यासाठी त्याला मुक्त करावं लागेल. त्यासाठी काय करायचं ते आता सांगतो. तुला नियंत्रण कक्षाच्या भिंतीवर लिहिलेले मंत्र सिद्ध करावे लागतील. ते कसे हे तू टॅबमध्ये पाहिलं आहेस. त्यांनतर तुझ्या रक्ताचा टिळा त्या मूर्तीच्या कपाळावर लावावा लागेल. मग सुमेरसिंग मुक्त होईल आणि पुढचं काम त्याच्या शक्ती करतीलच.”शुक्राचार्यांनी त्याला सगळं सांगितलं.

“आणखीन एक तुझा परिवार इथे नाही आला तर चांगलं आहे त्यांच्यासाठी. कारण नियंत्रण कक्ष उघडल्यावर जी बंदिस्त ऊर्जा बाहेर पडेल त्यात तू सोडून बाकीच्यांना हानी पोहचू शकते.”

हर्षवर्धन म्हणाला,”तुम्ही सांगाल ते प्रमाण. तुमची आज्ञा हे ब्रम्हवाक्य गुरुवर्य”

शुक्राचार्यांनी आपल्या सहवासाने त्याला पुरतं बदलून टाकलं होतं. त्यानी आपल्या कमंडलू मधलं पाणी त्याच्या शरीरावर शिंपडलं आणि त्याला त्या खोलीत प्रवेश करण्यायोग्य बनवलं.

“हो मग साधनेला तयार, प्रत्येक दिवसाला एक तत्वाचा मंत्र सिद्ध करायचा. सहाव्या दिवशी सुमेरसिंगला मुक्त करायचं. उद्याच बाहेरच्या गोष्टींची व्यवस्था कर आणि परवापासून साधना सुरू कर. साधना निराहार राहून कर. तुला ऊर्जा पुरवण्याची व्यवस्था होईल. मी बरोबर सातव्या दिवशी येईन. कारण मी फार काळ इथे थांबू शकत नाही. येतो मी.” असं म्हणून ते अंतर्धान पावले.

शुक्राचार्यांकडून त्याला एक गोष्ट सांगायची राहून गेली होती की साधनेच्या आधी उगाच त्याने ती खोली उघडू नये. पण व्हायचा तो घोळ झाला. कुतूहलापोटी हर्षवर्धनने ती खोली उघडली.

आत लख्ख उजेड होता कशाचा उजेड आहे असं त्याला विचारलं असतं तर त्याला सांगता आलं नसतं. खोली सारखी खोली होती ती. दारातून आत गेल्यावर समोरच भिंतीवर ते मंत्र होते उजव्या बाजूला एक माणसाची मूर्ती होती. तो सुमेरसिंग होता हे चेहऱ्यावरून त्याने ओळखलं. तो कुतूहलाने मंत्रांच्या भिंतीजवळ गेला. आणि त्याने भिंतीला हात लावला. झटका बसल्यासारखा तो मागे उडाला आणि दाराजवळ जाऊन पडला. क्षणभरच त्या लिहिलेल्या मंत्रांमधून एक तेजस्वी चमक बाहेर आली आणि विरून गेली. हर्षवर्धन सावरून उभा राहिला. तो सरळ दार न लावता बाहेर पळून गेला. जिना उतरून खाली आला आणि जिथे ते चौघे झोपले होते तिथे जाऊन झोपला.

इकडे खोलीतला उजेड कमी जास्त होऊ लागला. खोलीतून अनेक सावल्या ज्या कैक वर्षं बंदिस्त होत्या त्या झुंडीने बाहेर पडल्या. प्रकाश पूर्ववत झाला. खोलीचं दार आपोआप बंद झालं. तिथे आत जर त्यावेळी कोणी हजर असता तर त्याने पाहिलं असतं, सुमेरसिंगची मूर्ती हसत होती.....

इथे हे घडत असताना अरुंधती गुहेत बसलेल्या एका साधकाचे डोळे उघडले. जवळजवळ बारा वर्षांहून अधिक काळ तो समाधी अवस्थेत होता. त्याला गुरुंचा आदेश झाला होता की तुला होणारा अनर्थ रोखण्यासाठी जायला हवं. त्या अनर्थाची सुरुवात हर्षवर्धनने ती खोली उघडी ठेवून केली होती. त्या साधकाने म्हणजे भार्गवने आपल्या अंतरज्ञानाने सगळं जाणून घेतलं. त्याला हे ही माहीत होतं की काय करायला हवं याचं मार्गदर्शन त्याला तिथे गेल्यावर होईल. गुरुंवर नितांत श्रद्धा असल्यामुळे त्याला भविष्याची चिंता नव्हती. तो महाराष्ट्राच्या दिशेने निघाला.

तो ज्या दिवशी शिरगावात पोहचला तो हर्षवर्धनच्या साधनेचा तिसरा दिवस होता.

गावावर मात्र या सगळ्याचा भयंकर दुष्परिणाम झाला होता. हर्षवर्धन आल्यादिवसापासून गावाला एक मरगळ आली होती. गेल्या दोन दिवसात गावातली वीस माणसं अचानक दगावली होती. भार्गवने गावात चौकशी केली तेंव्हा त्याला आणखीन गोष्टी समजल्या. जी लोकं मृत झाली होती, त्यांच्या मृत्यूपूर्वी त्यांच्या घरातल्या लोकांना त्यांच्या आजूबाजूला सावल्या वावरताना दिसल्या होत्या. माणसं अक्षरशः जागच्या जागी गतप्राण झाली होती.

भार्गवने सगळ्या गावकऱ्यांना ग्रामदैवताच्या मंदिरात बोलावलं. त्याचा तो साधुचा वेष आणि तेजस्वी व्यक्तिमत्व पाहून लोकांना खात्री पटली की हा सत्पुरुष आपलं यातून रक्षण करेल. गावकऱ्यांनी त्याला सगळ्या प्रकाराचं कारण विचारलं. त्याने डोळे मिटले. मिटल्या डोळ्यासमोर त्याला ते सगळं दिसलं जे आतापर्यंत झालं होतं आणि पुढे जे होणार आहे. तो गावकऱ्यांना सांगू लागला, "ज्या सावल्या तुम्हाला दिसल्यात त्या या प्रकारात फक्त एका प्याद्याप्रमाणे काम करतायत. त्या माणसांची जीवनऊर्जा शोषून घेऊन एका व्यक्तीला पुरावतायत, एक अघोरी उद्दिष्टाच्या पूर्ततेसाठी. पण तुमचा यातून बचाव करायला हवा. एक उपाय

सांगतो तो करा. मी अभिमंत्रित भस्म देतो. त्याची लक्ष्मणरेषेसारखी रेषा प्रत्येकाने आपल्या घराच्या उंबरठ्यावर आखावी. मग ते घर सावल्यांचा प्रभावाखाली येणार नाही.”

सगळ्यांनी लगेच त्याने सांगितलेला उपाय केला. सावल्यांचा मार्ग बंद झाला. त्या पुन्हा त्यांच्या मूळ ठिकाणी परत आल्या आणि सुमेरसिंगच्या मूर्तीत विलीन झाल्या.

घडला प्रकार शुक्राचार्यांना समजताच त्यांनी आपल्या तपोबळाच्या आधारावर उरलेले तीन दिवस ऊर्जा सतत पुरवली जाईल अशी व्यवस्था केली. आता ते फक्त आपला हेतू साध्य करण्याच्या विचाराने झपाटले गेले होते. त्यामुळे त्रिकालदर्शी असूनही ते हे सगळं करत होते. त्यांना थोडं जरी भान असतं तरी त्यांनी हे इथेच थांबवलं असतं. पण गोष्टी गतिमान झाल्या होत्या. त्यांची खूप ऊर्जा या कार्यासाठी खर्च झाली होती, खर्च होत होती. त्यांना फक्त दिसत होती सुमेरसिंगची मुक्ती आणि त्यांनंतर असुरांचं पुनरागमन. पण खरंच असं होणार होतं? का कोणतं नवीन आव्हान त्यांच्यासमोर येणार होतं?

हर्षवर्धनच्या साधनेच्या पाचव्या दिवशी भार्गवला ध्यानावस्थेत असताना बृहस्पतींचं दर्शन झालं. त्यांनी भविष्यात होणाऱ्या घटनांची कल्पना भार्गवला दिली आणि योग्य वेळ आल्यावर काय करायचं हे सांगितलं.. भार्गव येणाऱ्या परिस्थितीला तोंड द्यायला सज्ज झाला.

सहावा दिवस उजाडला. हर्षवर्धनने मूर्तीच्या बाजूला असलेली कट्यार उचलली. पाचही मंत्रांचं उच्चारण केलं आणि अंगठ्यावर जखम केली. रक्ताची धार वहात होती. त्याने सुमेरसिंगच्या कपाळाला आपल्या रक्ताचा टिळा लावला. संपुर्ण महाल मुळापासून हादरला. उर्जेचं प्रमाण सहन न होऊन हर्षवर्धन जमिनीवर कोसळला. काही वेळाने तो शुद्धीवर आला पण त्याचे हात पाय जखडल्यासारखे

झाले होते. तो आजूबाजूला पहायचा प्रयत्न करत होता. तिथे सुमेरसिंगची मूर्ती दिसत नव्हती.

“मला शोधतोयस? हा घे मी तुझ्यासमोर आलो.”समोर सुमेरसिंग प्रकट झाला. तो अर्धपारदर्शक धुरकट दिसत होता.”मला मुक्त केल्याबद्दल धन्यवाद. पण आता तुला जावं लागेल. शुक्राचार्यांनी तुला माझ्या शक्ती मिळतील असं सांगितलं होतं ना? पण त्या तुझ्या शरीराला मिळतील. त्यांचा उपभोग तू घेऊ शकणार नाहीस, कारण तुझं शरीर आता माझ्या ताब्यात येणार आहे. चल हो तयार मरणाला”सुमेरसिंग करड्या आवाजात म्हणाला.

हर्षवर्धनने पराकोटीचा विरोध केला पण सुमेरसिंगसमोर त्याचं काहीच चाललं नाही. हळूहळू सगळ्या संवेदना संपत गेल्या आणि फक्त अंधार उरला. पुढचं काही तो अनुभवू शकला नाही.....

नव्या शरीरात सुमेरसिंग पुन्हा या स्थूल जगात अवतीर्ण झाला. तीन साडेतीन शतकांच्या कैदेतून तो मुक्त झाला होता. आता फक्त दुसऱ्या दिवशी असुरांना मुक्त केलं की त्याचं स्वप्न साकार होणार होतं. ते त्याला करायचंच होतं, पण त्याआधी त्याला एक खास काम करायचंच होतं. त्याने आधी मयभवनातल्या एक दोन खोल्यांची तपासणी केली. वेगवेगळ्या आयमात खरंच जाता येतं का याचा आधी त्याने स्वतः अनुभव घेतला. आणि मग तो शुक्राचार्यांनी वाट पाहू लागला. दुसऱ्या दिवशी सांगितलेल्या वेळी शुक्राचार्य प्रकट झाले.”अरे, मला वाटत होतं तु एव्हाना सगळ्या दैत्यांना बाहेर काढलं असशील. माझ्यासाठी थांबला होतास वाटतं. चल असू दे. उघड सगळे दरवाजे.”सुमेरसिंग हसला. तो म्हणाला,”आधी गुरुदक्षिणा देतो.”आणि काही समजायच्या आत सुमेरसिंगने स्तंभन मंत्राचा प्रयोग केला.

शुक्राचार्य स्तंभित झाले. ते काही करू शकत नव्हते. त्यांची ऊर्जा बरीच खर्च झाल्यामुळे यावरचा उपायही त्यांना करता येईना. त्यांना प्रश्न पडला, हे सगळं याने साध्य कधी केलं? आणि हे असं का केलं? त्यांच्या मनातले हे विचार सुमेरसिंगने वाचले असावेत. तो छद्मीपणे हसला, "गुरुवर्य, नाही नाही शुक्राचार्यच. अरे आता आपण एकाच योग्यतेचे आहोत. माझी व्यक्तिगत सिद्धी आणि या शरीरात झालेली मंत्रासिद्धी याच्या दुहेरी शक्तीने विश्वातली कुठलीही शक्ती कुठलंही ज्ञान मी सहज हस्तगत करू शकतो. तुझ्या एकट्याकडे असलेली संजीवनी विद्याही मी मिळवलीय. आता तुझा दुसरा तुझा दुसरा प्रश्न, दोन कारणांमुळे तुझी ही अवस्था झालीय." शुक्राचार्य विस्मयाने हे सगळं ऐकत होते.

"पहिलं कारण तु मला दिलेला शाप. संपूर्ण समर्पणाने तु दिलेली प्रत्येक आज्ञा मी पाळली आणि तरीही माझी चूक नसताना असहाय्य अवस्थेत मला शाप दिलास. साडे तीन शतकं कैद सहन केलीय मी. त्याचा बदला म्हणून ही शिक्षा. आणि दुसरं कारण मी पूर्ण सामर्थ्यवान झालोय त्यामुळे मला आता कोणाचाच अंकुश नकोय. असुरांना एक असा स्वामी मिळालाय ज्याची योग्यता त्यांच्या गुरूंच्या बरोबरीची आहे. त्यांना दुसऱ्या गुरूंची गरजच काय? असो आता मी तुला अशाच अवस्थेत एका दुसऱ्या मितीत, याच मयभवनात कैद करून ठेवणार आहे, कायमचं." सुमेरसिंग ताडताड बोलत होता.

शुक्राचार्यांनी आजवर असा प्रसंग कधी अनुभवला नव्हता. कितीही क्रूरपणे काही वेळा त्यांच्या शिष्यांनी अपमान केला असला तरी कोणी प्रहार केला नव्हता. त्यांनी मनोमन आपल्या आराध्याला, भगवान शंकरांना प्रार्थना केली.

"चल, भरपूर स्पष्टीकरण झालं. आता तुझ्या शिक्षेची सुरुवात." स्वतःच्या यशाच्या गुर्मीत सुमेरसिंग हसत होता. त्यामुळे त्याच्या मागे उच्चारला गेलेला

स्तंभन मंत्र त्याने ऐकलाच नाही. शुक्राचार्यांना नेण्यासाठी पुढे केलेला हात जागच्या जागी थबकला. शुक्राचार्य आश्चर्याने पाहू लागले. सुमेरसिंगच्या मागे भार्गव उभा होता!

भार्गवला बृहस्पतींनी याबाबत आधीच कल्पना दिली होती, तो योग्य वेळी पोहचला होता. सुमेरसिंगच्या स्तब्ध झालेल्या शरीराला भार्गवने उचललं आणि तो निघून गेला. काही वेळाने तो परत तिथे आला. त्याने स्तंभन मंत्राच्या विरुद्ध मंत्राचा वापर करून शुक्राचार्यांना मुक्त केलं. शुक्राचार्यांनी त्याला विचारलं, "तु आहेस कोण? त्याचं काय केलंस?" भार्गव मिशकीलपणे हसला, "त्रिकालदर्शी असून तुम्हालाही इतके प्रश्न पडतात? असो, मी भार्गव, तुमच्यासारखाच एक शिवोपासक. अरुंधती गुहेत असताना मला इथे येण्याचा आदेश झाला होता. तुमच्या लक्ष्यपूर्तीसाठी तुम्ही इतके उतावीळ झाला होतात की त्रिकालदर्शी असूनही तुमच्यावर आज ही वेळ आली, पण ज्यांचा तुम्ही द्वेष करता त्या बृहस्पतींना आपल्या भावाची काळजी होती. त्यांनीच मला या होणाऱ्या घटनांचं ज्ञान दिलं आणि काय करायचं याचं मार्गदर्शन केलं, राहता राहिला सुमेरसिंगचा. त्याच्याबरोबर तेच झालेलं आहे जे तो तुमच्याबरोबर करणार होता."

शुक्राचार्यांचं समाधान झालं होतं. ते म्हणाले, "भार्गव, मी तुझ्यावर प्रसन्न झालोय. माग! जे मागशील ते वरदान हा दैत्यगुरु तुला देईल. तु मला वाचवलंस. मनात शंका न ठेवता माग."

भार्गव म्हणाला, "एक वरदान आहे पण त्यात दोन गोष्टी आहेत. तुम्ही सगळ्या दैत्यांना घेऊन पाताळात निघून जावं. आणि या मयभवनाच एका साध्या वास्तूत रूपांतर करावं."

शुक्राचार्य म्हणाले, "पण देवाचं काय?"

भार्गव म्हणाला, "बृहस्पतींनी सांगितलंय की मानवाच्या प्रगतीत जर राक्षस हस्तक्षेप करणार नसतील तर त्यांना अभय आहे."

शुक्राचार्य हसले, "चतुर आहेस. ठीक आहे. मला मान्य आहे."

यानंतरच्या गोष्टी भराभर झाल्या. सगळे दरवाजे उघडले गेले. सगळे दैत्य एकत्र झाले. शुक्राचार्यांनी झाला प्रकार सांगितला. मय दानवाने त्या वास्तुतली मायावी शक्ती काढून घेतली, आणि ते सगळे तिथून अंतर्धान पावले....

मयभवन आता एखाद्या सर्वसामान्य हवेलीसारखं झालं होतं. तिथला मायावी प्रभाव संपला होता. भार्गवने गावकऱ्यांना तिथे सरस्वतीची मूर्ती स्थापन करून कलेचं विद्यापीठ सुरू करायला सांगितलं. त्याचं कलाभवन असं नावही द्यायला सांगितलं. त्यातून येणारं उत्पन्न हर्षवर्धनच्या बायको आणि मुलाला देण्याची तजबीज करायला सांगितलं. हर्षवर्धनच्या कुकर्माची सावली त्याच्या मुलाच्या भविष्यावर पडायला नको असं भार्गवला मनोमन वाटत होतं. आता कार्य संपलं होतं. भार्गवची पावलं पुन्हा अरुंधती गुहेकडे चालू लागली.....

बदल

भुतांबरोबर खेळण्याची इच्छा सगळेच बाळगतात पण कोणी भूतकाळाशीच खेळलं तर?

नमस्कार, मी विजय प्रधान, आज तुम्हाला माझी कर्मकहाणी सांगणार आहे. खरं म्हणजे अशी अद्भुत गोष्ट कुणाबाबत घडत नाही जी माझ्याबरोबर घडली, प्रत्येकाला व्हावी अशी वाटते ती. पण तिला मी स्वतःच्या पायावर धोंडा मारून घेणं म्हणेन, कारण माझी त्यानंतर जी अवस्था आहे ती वैऱ्याचीही होऊ नये. प्रस्तावना भरपूर झाली, आता ऐका.

तसा मी मध्यम वर्गीय कुटुंबातला पण वडील गेल्यावर घरची जबाबदारी अंगावर पडली. शिक्षण पूर्ण केलं. पडेल ते काम करून, प्रसंगी लांडी

लबाडी करून स्वतःचा व्यवसाय उभा केला, तो वाढवला. मार्केटमध्ये माझ्या कंपनीचा दबदबा होता. घरात लक्ष्मी पाणी भरत होती. सोन्यासारखी बायको, एक मुलगा आणि मुलगी असा सुखी संसार होता. सगळं छान चाललं होतं. पण वेळ काय सांगून येते? माझीही आली.

माझा एक मित्र खूप वर्षांपूर्वी आफ्रिकेला गेला होता. रंजन नाव त्याचं. आमची कॉलेजपासूनची मैत्री. मधल्या काळात जरा संपर्क तुटला. एका बिझनेस पार्टीत आमची गाठ पडली. तोही इतक्या वर्षात चांगला मालदार माणूस झाला होता. हिऱ्यांचा व्यापार होता त्याचा. पूर्वी काही बाबतीत त्याचं माझं पटत नसायचं. कधीकधी तर्काला सोडून काहीकाही गोष्टी बोलायचा तो. शक्ती, सिद्धी, विश्वरचना, जगाचे वेगवेगळे आयाम वगैरे. पण आता सुधारला असावा असं वाटत होतं त्याच्या एकंदरीत बोलण्यावरून. मी त्याला खास डिनरसाठी बोलावलं. आज मात्र मला या गोष्टीचा पश्चाताप होतोय. एक महिन्यांपूर्वी आमची ती भेट झाली आणि माझं आयुष्य बदललं ते कायमचं.

रंजन त्या रात्री सात वाजता घरी आला. अशाच गप्पा रंगल्या. जुने दिवस, आताचं आयुष्य असं बरंच बोलणं सुरू होतं. अचानक त्याने बोलण्याचा ट्रॅक बदलला. त्याने मला विचारलं, "आपल्या आयुष्यातला एखादा प्रसंग बदलावा असं वाटतं का तुला? म्हणजे एखादा वाईट किंवा सहन न होणारा प्रसंग जो नसता घडला तर आयुष्य काहीतरी वेगळं असतं, काय वाटतं तुला?"

मी म्हटलं, "हो असा अप्रिय प्रसंग आहे खरा. आज बाबा असते तर त्यांना हे यश पाहून आनंद झाला असता. पण काय उपयोग? सोड"

तो म्हणाला "अरे हे शक्य आहे. करता येऊ शकतं"

मी हसायला लागलो,"झालं का पुन्हा सुरू तुझं, अरे मित्रा, मला वाटलं इतके वर्षात सुधारला असशील. काय तू पण"

तो मात्र गंभीर होता.

त्याने आपल्या खिशातून एक छोटी पेटी काढली. त्या पेटीत एक छोटा मणी आणि एक घड्याळासारखं काहीतरी होतं. तो सांगू लागला,"हा मणी आणि हे घड्याळ साधं नाहीये. या मण्याला घड्याळावर असणाऱ्या या खोबणीत बसवून घड्याळ चालू केलं की, स्थळ काळ आणि पदार्थ यावर परिणाम करणारी अदभूत शक्ती कार्यरत होते. आणि ज्या काळात, ज्या प्रसंगात आपल्याला बदल करायचाय त्या बदलाचा विचार केला की तो विचार साकार होतो. मला आफ्रिकेत असताना एका मांत्रिकाने दिलं होतं. त्याच्यासाठी एक खास हिरा मी आणला होता. तो हरवला होता. याच घड्याळाच्या मदतीने आम्ही तो हिरा हरवण्यापासून वाचवला. बोल!"

मी म्हणालो,"काय बोलणार? हे असले अँटिक पीस कोणीही विकतात. आणि त्या मांत्रिकाने हातचलाखीने हिऱ्याच्या बाबतीत फसवलं असेल तुला"

तो वैतागला होता,"तुला एवढंच जर वाटत असेल तर करूया आपण प्रयोग. नावं ठेवायला काय जातंय तुझं? हिम्मत आहे का?"

आता मी पण जिद्दीला पेटलो."चल, मी तयार आहे. सांग काय करायचं?"

त्याने घड्याळाच्या छोट्या खोबणीत मणी बसवला."बोल काय बदल करायचाय?"

मी म्हणालो, "मला बाबांची उणीव आजही भासते. त्यांची जाण्याची वेळ बदलायचीय."

रंजन बघत राहिला, म्हणाला, "नक्की हेच करायचंय. बघ याचे वेगवेगळे परिणाम होऊ शकतात."

मी आता मागे हटणार नव्हतो, "अरे बघू रे, आला मोठा परिणामवाला."

तो फक्त हसला. त्याने माझं बोट मण्यावर ठेवलं. बाबा गेले ती तारीख सेट केली आणि म्हणाला, "आता डोळे मिट आणि तो विचार जोरात उच्चार."

मी तसं केलं मात्र, स्फोट व्हावा तशी डोळ्यांसमोर रंगांची उधळण झाली. अर्ध्या मिनिटात सगळं नॉर्मल होतं. मी डोळे उघडले. सगळं जैसे थे. मी त्याला म्हणालो, "बघ, काही बदल झाला का? उगाच आपला बाष्कळपण."

माझ्या हातातलं घड्याळ मी सोफ्यावर ठेवून दिलं. माझा अंदाज चुकला आणि ते जमिनीवर पडलं. त्याच्या काचेला तडा गेला.

एक सोनेरी किरणशलाका त्यातून बाहेर पडल्यासारखी वाटली. रंजन ओरडला, "काय करून ठेवलंस हे? अरे तो एकमेव दुवा होता. आता काही झालं तर काहीही करता येणार नाही. माझं नुकसान केलंस ते केलंस पण स्वतःचंही नुकसान केलंस." तो इतका हायपर झाला की मनाला येतील त्या शिव्या देऊ लागला. हातवारे करू लागला.

आता मात्र माझा पारा चढला, "मित्र मित्र म्हणून तुझा हा खेळ मी चालू दिला तर वाटेल ते बोलायला लागलास. मूर्खासारख्या गोष्टी बोलू नकोस."

रंजन ताडकन उठला. पडलेलं घड्याळ उचललं. म्हणाला, "तुला या गोष्टी कधीच समजणार नाहीत. मी या गोष्टींच्या अभ्यासासाठी आयुष्य वेचलंय. प्रत्यय आल्याशिवाय तुला समजणार नाही कधी"

तो निघून गेला.

मीही शांत झालो होतो.

तो निघून गेल्यावर मी जेवण आटोपलं आणि माझ्या कामाला लागलो. रात्री उशिरापर्यंत काम चालू होतं. डोळे थकल्यासारखे वाटत होते म्हणून जरा डोळे मिटून मागे रेलून बसलो, आणि माझा डोळा लागला.....

मला जाग आली, पण मी जागा झालोय का स्वप्नात आहे हे कळायला मार्ग नव्हता. मी एका वेगळ्याच खोलीत होतो. अंगावर वेगळेच कपडे होते.

"अहो उठलात तुम्ही? आज उशिरापर्यंत झोपलात? बरं वाटतंय ना?" प्रश्न ओळखीचे होते पण आवाज वेगळा होता. "बँकेत जायला उशीर होईल आवरा लवकर" आवाज देणारी व्यक्ती समोर आली.

कोणीतरी वेगळीच बाई माझ्याशी माझ्या बायकोसारखं वागत होती. मला काही समजायला मार्ग नव्हता. मी काहीं न बोलता उठलो. बेडच्या बाजूला एक टेबल होतं. त्या टेबलावर माझा आणि त्या बाईचा फोटो होता ! अगदी नवरा बायकोचा असतो तसा! मला कळत नव्हतं ही बाई मला बँकेत जायला का सांगत होती आणि हे घर कोणाचं होतं? आणि माझा हिच्यासोबत फोटो कसा? मी उठलो. हॉलमध्ये आलो. इतक्यात आवाज आला, "सुनबाई, अगं विजय उठला का?" माझ्या आनंदाला पारावार उरला नाही. कारण तो आवाज माझ्या बाबांचा होता ! मी

धावत आवाजाच्या दिशेने गेलो. मला बाबा दिसले. कोणालाही जे लाभत नाही ते भाग्य मला लाभलं होतं याचा आनंद झाला पण दुसऱ्या क्षणी त्याची जागा दुःखाने घेतली कारण बाबा व्हीलचेअर वर होते. अर्थात माझ्या वयाच्या हिशोबात त्यांचं वयही वाढलं होतं, पण व्हीलचेअर? काही समजायला मार्ग नव्हता.

“विजय, अरे बघतोस काय असा? तो तिथला पेपर दे, आणि बरी आहे ना तब्येत? उशिरा उठलास म्हणून विचारलं.” मी काही नाही अशा अर्थाने मान हलवली आणि त्यांना पेपर दिला.

माझ्या (मला माहित नसलेल्या) बायकोने मला चहा दिला. मला जास्त बोलताही येत नव्हतं. कारण सगळं आकलनाच्या पलीकडे होतं. ऑफिसला सुट्टी घेतलीय असं बायकोला (तिचं नावही मला माहित नव्हतं) सांगितलं. आता थोडा विचार करायला अवधी मिळाला.

माझा बंगला होता पण याक्षणी मी एका वन बीएच के मध्ये होतो. वडील सोडून बाकी काहीच माझ्या ओळखीचं नव्हतं. आम्ही तिघेच रहात होतो. मुलं नसावीत कारण दोघांकडूनही तसा थोडाही उल्लेख झाला नव्हता. आता थोडं थोडं समजायला लागलं होतं काय झालं असावं. घर बघत असताना बेडरूमधल्या टेबलावर एक डायरी ठेवलेली पाहिल्याचं आठवत होतं.

येस! डायरी! बाबांनंतर या परिस्थितीशी जोडणारा तो दुसरा दुवा ठरू शकतो. कारण डायरी लिहायची सवय मला लहानपणापासूनच होती. मी जाऊन ती डायरी घेतली. थोडे संदर्भ समजू लागले. आता मी घरभर शोधलं. एका जुन्या पेटीत मला बऱ्याच डायऱ्या मिळाल्या. त्या सगळ्या डायऱ्यांमधून माझीच पण मला माहित नसलेली हकिगत समोर आली ती अशी, 'ज्या दिवशी माझे वडील गेले होते (जुन्या समजुतीप्रमाणे) त्याच्याच महिन्याभराने त्यांचा अपघात होऊन पाय निकामी झाले होते. नंतर काम करत करत मी शिक्षण पूर्ण केलं आणि बँकेत कॅशियर

म्हणून लागलो. पुढे बाबांच्याच एका मित्राची एकुलती एक मुलगी, नंदिनी हिच्याशी माझं लग्न झालं. मोठ्या मेहनतीने मी हे वन बीएचकेचं घर घेतलं. आम्हाला मुलबाळ काही अजूनपर्यंत झालं नव्हतं' हस्ताक्षर माझं नसतं तर मी विश्वास ठेवला नसता की ही माझी डायरी आहे. कारण डायरीतला मी आणि खरा मी पूर्ण वेगळे होतो.

डायरीत मला माझे विचारही लिहायला आवडायचे. त्यासाठी मी खास जागा राखून ठेवायचो. तिथे मला जे लिहिलेलं दिसलं त्याने मला जास्त धक्का बसला. त्यात समांतर विश्व, मृत्यूनंतरचं जीवन वगैरे लिहिलं होतं.

“एक मिनिट! समांतर विश्व? शक्यतांचं जग? रंजनही असंच काहीसं बोलायचा.” मी स्वतःशी पुटपुटलो.

रंजन आठवल्यावर मला आठवली कालची रात्र. तो प्रयोग. आणि सगळं चित्र स्पष्ट झालं. एके ठिकाणी मी माझं स्वप्न म्हणून जे काही त्या डायरीत लिहिलं होतं, ते वाचून थक्क व्हायची वेळ आली. कारण तसाच बंगला, तशा गाड्या, सगळं काही तेच तसंच कालपर्यंत माझ्याकडे होतं.

आता खेळ लक्षात आला. बाबांचं जाणं ही एक घटना बदलण्याच्या नादात मी माझा वर्तमान आणि भविष्य बदलून टाकलं होतं. आता रंजनही भेटण्याची शक्यता नव्हती. कारण वडील नसताना पैशासाठी ज्या अनेक उचापत्या मी केल्या होत्या, त्यात मला रंजन भेटला होता आणि आमची मैत्री झाली होती. एका घटनेला बदलून मी पुढची शक्यतांची मालिकाच बदलून टाकली होती. स्वतःला सिद्ध करण्याचा नादात मी खूप मोठी चूक करून बसलो होतो. रंजनने तेंव्हा सावध केलं होतं, पण मी एका शब्दाने ऐकलं नाही. बेफिकीरपणे ते घड्याळ तोडून स्वतःच्या सुटकेचा मार्गही गमावला होता. त्याचे शेवटचे शब्द आता मला

आठवू लागले."प्रत्यय आल्याशिवाय तुला समजणार नाही"मी डायरी बाजूला ठेवली आणि डोळे बंद करून पडून राहिलो. मिटल्या डोळ्यासमोर ते तडा गेलेलं घडयाळ दिसत होतं, आणि कानात रंजनचे शेवटचे शब्द घुमत होते.....

आता महिना होऊन गेला या सगळ्याला. हे आयुष्यही आता अंगवळणी पडू लागलय. नंदिनीबरोबर जुनाच संसार नव्याने सुरू केलाय. आजही हाताखालून खूप नोटा जातात पण त्यातली कुठलीच नोट माझी नसते, चार चाकी गाड्यांऐवजी रेल्वे आणि रिक्षा हीच माझी वाहनं झालीयत. सत्य स्वीकारल्यावर मग परिस्थितीशी जुळवून घेता येतं माणसाला याचाही प्रत्यय आलाय. बाबांकडे पाहिल्यावर मात्र मन खिन्न होतं. त्यांच्या या अवस्थेला कुठेतरी मी जबाबदार असल्याची टोचणी मनाला लागून राहते. कधी कधी स्वप्नात माझा बंगला, बायको, मुलं दिसतात आणि मन व्याकुळ होतं. वाटतं, कुणीतरी यावं पुन्हा ' बदल ' घडवण्यासाठी.....

अमानवी स्पर्श

“डॉक्टर आमचा सुयश बरा कधी होईल? सारखा झोपून तरी रहातो नाहीतर शून्यात बघत बसतो.”

सुयशची आई, स्नेहा, मानसोपचारतज्ञ डॉक्टर राजेंशी बोलत होती, “चौदा पंधरा वर्षांच्या मुलाला डिप्रेसनमध्ये जाण्यासारखं काही टेन्शन असतं का? अभ्यासाचा ताण म्हटला तरी तो ही प्रश्न नाही. हुशार आहे तो खूप. फक्त नजरेचा दोष आहे, पण त्यासाठी जेवढं करता आलं तेवढं केलं. आता डॉक्टरांकडेच त्याच उत्तर नसेल तर आम्ही काय करायचं?”

स्नेहाचे डोळे भरून आले. मोठ्या कष्टाने तिने स्वतःला आवरलं. डॉक्टर राजेंनी स्नेहाला शांत व्हायला सांगितलं आणि ते म्हणलं, “हे बघा, काही गोष्टी आपल्यालाही माहित नसतात. या वयात मुलं वेगवेगळ्या अनुभवातून जातात. त्यातून अशा गोष्टी घडण्याची शक्यता असते. आताही बोलून मी जाणून घ्यायचा प्रयत्न केला, पण मला असं लक्षात आलंय की काही गोष्टी तो लपवतोय. त्या जाणून

घेण्यासाठी त्याच्यावर संमोहनाचा प्रयोग करावा लागेल. त्याबद्दल त्याच्या बाबांशीही बोलून घ्या. आपण पुढच्या सिटिंगला हा प्रयोग करू.”

डॉक्टर राजेंच्या निर्णयावर स्नेहाने होकारार्थी मान हलवली आणि ती सुयशला घेऊन क्लिनिकच्या बाहेर पडली.

सुयश राणे, एक हुशार चुणचुणीत, हसरा, गोड मुलगा. दोष काही असेल तर एकच होता, दृष्टीदोष! जन्मापासून त्याला मोतीबिंदू होता. आणि इतरही दोष होते. खूप ऑपरेशन्स आणि औषधोपचारानंतर आज तो थोडाफार इतर माणसांसारखा हिंडू फिरू शकत होता. तरीही काही मर्यादा होत्याच. त्याच्या जड भिंगाच्या चष्म्यामुळे कधीकधी त्याची मस्करी व्हायची. त्याला वाईटही वाटायचं पण तो हसून सोडून द्यायचा. तो ज्या शाळेत शिकत होता त्या शाळेने मात्र त्याला फार मदत केली होती. शाळेची मदत आणि त्याची इच्छाशक्ती याच्या जोरावर त्याने आजपर्यंत कधीही पहिला नंबर सोडला नव्हता. अभ्यासाशिवाय त्याच्याकडे गायन, अभिनय, लेखन आणि चित्रकला हे कलागुणही होते. ज्यांच्या जोरावर तो स्वतःचं आणि शाळेचं नाव मोठं करत होता. सातवी पास झाल्यावर त्याच्या वडिलांची बदली झाल्यामुळे त्याला ती शाळा सोडून दुसऱ्या शाळेत जावं लागलं. आणि इथेच घात झाला! हा एक बदल आज त्याला डॉक्टर राजेंच्या क्लिनिकपर्यंत घेऊन आला होता.....

आज पुन्हा स्नेहा आणि सुयश डॉक्टर राजेंच्या क्लिनिकमध्ये आले होते. राजेंनी त्याला त्याला एका खास, शरीराला रिलॅक्स करणाऱ्या खुर्चीवर बसवलं. कॅमेरा आणि रेकॉर्डर चालू केला, आणि ते सुयशशी बोलू लागले, ”सुयश, बेटा घाबरू नकोस. आता तुला समोर या स्क्रीनवर एक हलणारी डिस्क दिसेल. तू फक्त

तिच्याकडे बघत रहा. थोडंसं डोकं जड झाल्यासारखं वाटेल, अगदी डुलकीही लागू शकेल. त्यात काही विशेष नाही. आपण तुझी एक छोटीशी टेस्ट घेणार आहोत. हं, तर आहेस तयार? आपण सुरुवात करूया. त्या स्क्रीनकडे बघ जरा. दहा... नऊ... आठ”

त्यांचं बोलणं ऐकता ऐकता सुयशला झोप कधी लागली हे त्यांचं त्याला समजलं नाही. आता तो राजेंपासून काही लपवू शकणार नव्हता. राजेंनी त्याला आधी जुजबी प्रश्न विचारले. अगदी मागे नेलं तिथून विचारत विचारत ते आजच्या दिवसापर्यंत आले. हे सगळं त्यांच्यासाठी थरारक होतं. एक तेरा वर्षांचा कोवळा जीव केवढ्या दडपणाखाली जगत होता! त्यांनी अशी अनेक केसेस पाहिल्या होत्या पण हा प्रकार थोडासा वेगळा होता.....

शाळा बदलली. नवा वर्ग, नवं वातावरण, सगळं नवं. नवीन ओळखी झाल्या. तिमाही झाली आणि हे नव्याचं नवेपण संपलं. सुयशचा पहिला नंबर आला. त्याचं खूप कौतुक झालं. त्यानंतर आंतरशालेय स्पर्धेतही त्याने बक्षीस मिळवलं.

आता तो शाळेत सगळ्यांच्या नजरेत यायला लागला होता. व्यंग असूनही, शाळा नवी असूनही तो हे सगळं करत होता म्हणून त्याचं सगळ्यांकडून कौतुक होत होतं, सहामाही परीक्षेतही त्याने आपलं स्थान कायम ठेवलं आणि त्याचं हेच अल्पावधीतलं यश काही जणांना बोचलं. आतापर्यंत हुशार आणि कौतुकाला पात्र असे ते चौघेच होते. शाळेत वा शाळेबाहेर दोन्ही पातळीवर यश त्यांनाच

मिळत होतं. ते चौघे म्हणजे अनुराग, निखिल, सर्वेश आणि अमित. त्यांनी या नव्या मुलाला त्रास द्यायचं ठरवलं. त्यांना संधी मिळत नव्हती. शेवटी त्यांनी त्याच्याशी मैत्री केली. अभ्यासाचं बोलता बोलता गोष्टी पर्सनल आयुष्यबाबत कधी गेल्या कळलंही नाही. सुयश आपल्या मनातलं सगळं त्यांच्याशी बोलायचा. त्यांची मैत्री घनिष्ट झाली होती.

आता सुयश नववीत गेला होता. एके दिवशी शाळा सुटल्यावर त्यांच्यात चर्चा सुरू झाली जी साधारण आठवी नववीतल्या मुलांमध्ये सुरू होते. अनुरागने खोडसाळपणे विचारलं, “काय मग, पटली का?”

“कोण? कोणाला आणि कोणाबद्दल विचारतोयस?” सुयशला काही समजेना.

निखिल म्हणाला, “अरे, आता वेड पांघरून पेडगावला जाऊ नकोस. सगळ्यांना समजलंय ती धनश्री तुला लाईन देते ते.”

सुयश लाजून म्हणाला, “चल काहीतरी बोलू नकोस उगाच. असं काही नाहीये”

सर्वेशच्या हातात काहीतरी होतं त्याने ते सुयशला दाखवलं, “हे काय आहे मग?”

सुयशने ते त्याच्याकडून घेतलं. ती एक चिट्ठी होती. त्यात लिहिलं होतं

मेरे पुकारको तुम

अब अनसुना ना करो

इजहार प्यार का है ये

इन्कार अब ना करो

आणि चिटीच्या शेवटी धनश्रीचं नाव होतं.

“हे कुठे मिळालं?”सुयशची धडधड प्रचंड वाढली होती. अमित हसत हसत म्हणाला, “कुठे मिळणार? तुझ्या बेंचच्या खालच्या कप्प्यात”

सुयश काहीं न बोलता ती चिटी घेऊन घराकडे पळाला.

रात्री झोपेपर्यंत पन्नास वेळा तरी त्याने ती चिटी वाचली. या वयात हे मुलांना खूप नवीन असतं. पण स्वतःच्या जाड भिंगांच्या चष्म्यामुळे सुयशमध्ये एक न्यूनगंड होता. त्यामुळे तो यात कधी मन जाऊ देत नसे. पण आता तर सरळ समोरून विचारलं गेलं होतं. त्याच्या मनात नकळत आकर्षण निर्माण झालं होतं. त्या रात्री स्वप्नही पडली त्याला. आणि मग तो तिच्याकडे रोज चोरून बघू लागला. अमित आणि सर्वेश त्यांचे निरोप एकमेकांना पोहवायचे.

एके दिवशी तिचा निरोप आला, 'शाळा सुटल्यावर शाळेमागे असलेल्या वडाच्या झाडाजवळ भेटूया. आता चिटीच्या खूप झाल्या. समोर बोलूया'

सुयशला आकाश दोन बोटांवर असल्यासारखं वाटलं. ठरल्या वेळेला तो शाळेमागच्या वडाच्या झाडाजवळ गेला. धनश्री उभी असलेली पाहून त्याच्या मनात गुदगुल्या झाल्या. तो तिच्यासमोर जाऊन उभा राहिला, पण काय आणि कसं बोलायचं त्याला कळेना. त्याच्या छातीत प्रचंड धडधड सुरू झाले. घसा कोरडा पडला. तोंडातून शब्द फुटेना.

तो काही बोलणार इतक्यात तिने बोलायला सुरुवात केली, "बोल, का बोलावलंस मला? आणि बरेच दिवसापासून बघतेय, तू माझ्याकडे चोरून बघतोस? का?"

सुयशला आता गरगरायला लागलं होतं, "मी कधी बोलावलं?" सुयश म्हणाला. धनश्री आता चिडली होती, "ही तुझी चिट्टी आहे. बघ! एखाद्या मुलीला शाळेच्या मागे बोलावणं याचा काय अर्थ होतो एवढं मला समजतं. मी काही फार लहान नाहीये आता. घरी सांगितलं तर महागात पडेल तुला."

सुयशने कसाबसा धीर एकवटून सांगितलं, "अगं पण तूच मला बोलवलं होतंस. माझ्यावर प्रेम असल्याच्या चिटळ्या मला पाठवल्या होत्यास. म्हणूनच तर मी इथे आलो."

सुयशचं बोलणं ऐकून तिने त्याच्याकडे तुच्छतेने पाहिलं, आणि म्हणाली, "एक तर तू खोटं बोलतोयस किंवा तुझी कोणीतरी मस्करी केलीय. माझं कुणावरही प्रेम नाहीये. जरी मला प्रेमात पडायचंच असेल तर वर्गात तुझ्यापेक्षा स्मार्ट मुलं खूप आहेत. तुझ्या सारख्या सोडावॉटरच्या कोण प्रेमात पडेल? स्वतःच्या डोळ्यावरची झापडं उघड आणि जेवढं दिसतंय तेवढं बघ. नको ती स्वप्न बघू नको, ढापण्या कुठला"

तिचा राग योग्य होता पण पद्धत चुकली होती. खूप वाईट शब्दात अपमान करून धनश्री निघून गेली.

सुयशला खूप वाईट वाटत होतं. पण त्याच्या डोक्यात हाच विचार होता की जर निरोप हिने नाही दिला तर कोणी दिला? त्याचा हा विचार चालू असताना बाजूला पावलं वाजली. त्याने इकडे तिकडे बघितलं. बाजूला लपून बसलेले ते चौघे

बाहेर आले, अनुराग, निखिल, सर्वेश आणि अमित. चौघेही त्याच्याकडे तुच्छतेने बघत होते.

अनुराग म्हणाला, "काय मग कशी होती डेट? तुला काय वाटलं, धनश्री तुला चिट्ठी पाठवत होती? मूर्ख कुठचा. खूप पुढे पुढे करत होतास. कालचा पोरगा तू, आणि आमची जागा घेणार? आम्ही तुला तुझी लायकी दाखवण्यासाठी हे घडवून आणलं. आणि खबरदार! जर कुणाला यातलं अवाक्षर कळलं तर तुझ्या सगळ्या चिट्ठ्या आमच्याकडे आहेत. आम्ही त्या मुख्याध्यापकांच्या हवाली करू. धनश्री पण आमच्याच बाजूने बोलेल. तू बदनाम होशील. घरच्यांनाही मान खाली घालावी लागेल. तुझ्या बाजूने तुझ्याकडे काहीच नाहीये त्यामुळे तुझं कोण ऐकणारही नाही. त्यामुळे आता एक करायचं. गप खाली मान घालून वर्गात रहायचं. समजलं? निघ आता." असं म्हणून ते चौघे निघून गेले.

सुयशला खूप रडू येत होतं पण त्याने आपलं मन आवरलं. कसा बसा घरी पोहचला. घरीही तो गप्प गप्प होता.

स्नेहाने त्याला जेवायला वाढलं पण तो एक घासही न खाता उठला आणि बेडरूममध्ये कॉटवर जाऊन उशीत तोंड खुपसून खूप रडला. प्रेम जे खुलण्याआधी आधी संपलं होतं, मैत्री ही कपटासाठीच केली गेली होती, आणि त्याची पात्रता त्याच्या व्यंगावरून ठरवली गेली होती. या तीनही गोष्टी त्याच्या मनावर खूप मोठा आघात करून गेल्या होत्या. शेवटी तो रडत रडतच झोपला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी स्नेहा सुयशला उठवायला आली. तिने त्याला हात लावला. त्याचं अंग तापाने फणणत होतं. ती त्याला डॉक्टरकडे घेऊन गेली. ताप निघाला पण सुयशचं गप्प रहाणं काही कमी होईना. त्या घटनेला एक आठवडा झाला होता तरी सुयश त्याबद्दल कोणालाही काहीही बोलला नव्हता. तो

शाळेतही जायला तयार नव्हता आणि कारणही सांगायला तयार नव्हता. फक्त बसून रहायचा किंवा झोपून रहायचा. शेवटी मैत्रिणीच्या सल्ल्यामुळे स्नेहा त्याला डॉक्टर राजेंकडे घेऊन आली होती. आणि तो आज राजेंच्या समोर होता. आतापर्यंत दाबून ठेवलेलं सगळं सत्य त्याच्याकडून बाहेर पडत होतं.

सगळा प्रकार समजल्यावर राजेंनी स्नेहाला हे सगळं सांगितलं. त्याच्या बाजूने काही भक्कम तर सोडाच पण कच्चा पुरावाही नसल्यामुळे त्याबद्दल शाळेतही काही न बोलण्याचा सल्ला त्यांनी दिला. (त्यामुळे सुयशच्या मनावर विपरीत परिणाम होण्याचीही शक्यता होती) आणि त्याला एक महिन्याची सुट्टी घेऊन या सगळ्यापासून काही काळ दूर घेऊन जायला सांगितलं. तसं त्यांनी सर्टिफिकेटही दिलं.

सुयश डिस्टर्ब असल्याचं समजल्यामुळे ते चौघेही आनंदात होते. पण त्यांना काय माहित होतं त्यांच्यावर आणि त्यांना नकळतपणे साथ देणाऱ्या धनश्रीवर काय वेळ येणार होती.....

स्नेहा डॉक्टर राजेंच्या सल्ल्यानुसार हवापालटसाठी सुयशला घेऊन त्याच्या आजोळी कोकणात घेऊन आली होती. सुयशही आता थोडासा नॉर्मल वागू लागला होता, कारण सत्य आईला माहित झालं होतं आणि तिने त्याच्या पाठीशी खंबीरपणे उभं रहाण्याची खात्री दिली होती.

गावी येऊन दोन दिवस झाले असतील, सुयश गावी आल्यावर रोज संध्याकाळी नदीवर जायचा जिथे एका खास झाडाखाली बसल्यावर त्याला शांत वाटायचं, त्याच जागेवर आता तो आला होता. का कुणास ठाऊक त्याला आज ती जागा थोडीशी वेगळी वाटत होती. तो झाडाखाली बसला. डोळे मिटले. पण आज मन शांत होत नव्हतं. शाळेत घडलेला एकूण एक प्रसंग नजरेसमोर येत होता. फसवले गेल्याचा संताप येत असूनही काहीही करता येत नसल्याचे हतबलता त्याला तीव्रतेने जाणवत होती. आपण असे का जन्माला आलो याचं लहानपणापासून वाटत आलेलं दुःख आता उफाळून आलं होतं. बंद डोळ्यातूनच घळाघळा अश्रुधारा वहात होत्या.

त्याचे डोळे बंद होते म्हणून बाहेर होत असलेले बदल तो पाहू शकला नाही. आकाशातले ढग आणि सूर्यकिरण यांचा अनोखा संयोग होऊन एक मानवी चेहरा तयार झाला होता. तो चेहरा सुयश कडेच पहात होता. सुयशचं मन त्या अगम्य शक्तीकडून वाचलं जात होतं. त्याच्यावर झालेल्या अन्यायाची, त्याच्या झालेल्या फसवणुकीची नोंद कुठेतरी घेतली गेली होती.

सुयशने डोळे उघडले. अगदी काही क्षणांसाठी त्याला तो चेहरा दिसला."वाह! निसर्गाची काय अद्भुत किमया आहे ही!"सुयश अचंबित होऊन उद्गारला. तो त्या चेहऱ्याकडे बघत राहिला, जणू काळ थोड्या वेळासाठी थांबला असावा. त्याची पापणीही लवत नव्हती.

इतक्यात जोरदार वाऱ्याची झुळूक आली आणि त्याच्या चष्म्यावर धूळ उडाल्याने त्याला समोरचं काही दिसेना. त्याने चष्मा काढला आणि साफ करून पुन्हा लावला. आता हवा पूर्ववत होती आणि आकाशातही ढगांचा मागमूसही नव्हता. एखादा भास विरून जावा तसं समोरचं दृश्य नाहीसं झालं होतं. झाल्या प्रकारचं स्वतःशीच नवल करत सुयश उठला आणि घरी निघून गेला. त्याला

माहीतही नव्हतं की त्याचं दुःख कुठेतरी ऐकलं गेलं होतं. एक फार मोठ्या शक्तीची त्याला साथ मिळणार होती. आणि आज घडलेल्या घटनेमुळे पुढे जाऊन त्याला त्याच्या आयुष्यातलं फार मोठं रहस्य कळणार होतं.....

गावी एक महिना कसा गेला हे सुयशला कळलंही नाही. परत आल्यावर आता उद्या शाळेत जायचंय या काळजीने छातीत धडधडू लागलं. पण त्याच्या स्नेहाने त्याला धीर दिला आणि काहीही झालं तरी सरळ सगळं घरी येऊन सांगायला सांगितलं. सुयश शाळेत गेला. गेल्या गेल्या त्याला ते चौघे भेटले. ते त्याच्याकडे बघून कुत्सितपणे हसत होते. त्यांना कोणतंही प्रत्युत्तर न देता तो त्याच्या जागेवर जाऊन बसला. त्याने सहज धनश्रीच्या जागेकडे पाहिलं, ती आलेली नव्हती. त्याला हायसं वाटलं. मधल्या सुट्टीपर्यंत सगळं बरं चाललं होतं.

मधल्या सुट्टीत शाळेचा शिपाई आला. सुयश, अनुराग, निखिल, अमित आणि सर्वेश यांच्या पालकांसाठी मुख्याध्यापकांचं पत्र होतं. दुसऱ्या दिवशी या सगळ्यांच्या पालकांना शाळेत बोलावलं होतं.

शाळा सुटल्यावर चौघांनी त्याला घेराव घातला, "तुला नको म्हटलं असतानाही तोंड उघडलंस का? जास्त मस्ती आलीय तुला? मला वाटलं होतं सुधारला असशील. ठीक आहे नाही उद्या हेड्सरांसमोर आणि तुझ्या घरच्यांसमोर तुझी इज्जत नाही काढली तर बघ. तुला आम्ही कोण आणि काय आहोत ते आता कळेल" अनुराग आणि निखिलने चढ्या आवाजात धमकी दिली आणि ते निघून गेले.

दुसऱ्या दिवशी सगळे मुख्याध्यापकांच्या केबिनबाहेर उभे होते. का कुणास ठाऊक पण ते चौघे सुयशला भयचकित वाटत होते. आपापसात कुजबुजत

होते. काहीतरी बिघडलं होतं खास. शिपाई बाहेर आला आणि त्याने आत जायला सांगितलं. पाचही जण आपापल्या पालकांना घेऊन मुख्याध्यापकांसमोर उभे राहिले.

मुख्याध्यापकांनी एक एक कागद प्रत्येकाच्या हातात दिला. नंतर पाचही जणांना आपापल्या कुठल्याही विषयाची एक वही द्यायला सांगितली. हे सगळं झाल्यावर त्यांनी बोलायला सुरुवात केली, "आपल्या शाळेत इतका विचित्र प्रकार घडू शकतो याचा अंदाजही मला नव्हता. तुमच्या हातात जे दिलंय ते पत्र मला काल आलंय. ते वाचल्यावर एक महिन्यांपूर्वी सुयश राणेला डॉक्टर राजेंच्या एक महिन्याच्या सुट्टीच्या सर्टिफिकेटचा अर्थ मला लागला. या पत्रातला प्रकार फार गंभीर आहे. तुम्ही वाचा मग आपण बोलू." सगळ्यांनी ते पत्र वाचलं. त्यात सुयशबरोबर झालेल्या गोष्टीचं व्यवस्थित वर्णन होतं. चौघांच्याही वडलांनी एक जळजळीत कटाक्ष आपल्या मुलांकडे टाकला.

अनुरागचे वडील म्हणाले, "पण यातल्या गोष्टींना पुरावा काय? आमची मुलं खोडकर आहेत पण असला नीच प्रकार करणार नाहीत."

मुख्याध्यापकांनी दुसरा लिफाफा काढला. त्यात काही चिट्ठ्या होत्या. ते म्हणाले, "पत्र पाठवणारा कोण आहे माहित नाही, पण तो हुशार आहे त्याने या चिट्ठ्या पण सोबत पुरावा म्हणून पाठवल्यात. मला त्याच या मुलांच्या हस्ताक्षरात आहेत की नाहीत हे पडताळून बघायचंय. हे मी कालही करू शकलो असतो पण मला तुमच्यासमोर करायचं होतं." असं म्हणून त्यांनी धनश्रीच्या ज्या चिट्ठ्या होत्या त्या एकेकाच्या वहीबरोबर पडताळून पहायला सुरुवात केली. निकाल समोरच होता. प्रत्येकाने एक एक चिट्ठी लिहिली असल्यामुळे ते हस्ताक्षर वहांबरोबर जुळत होतं.

"आता काय करायचं तेवढं बोला?" मुख्याध्यापक हात चोळत म्हणाले.

“काय करायचं? सांगतो” अनुरागचे वडील अनुरागकडे वळले आणि त्याच्या दोन मुस्काटात वाजवल्या. बाकीच्या तिघांच्या वडिलांनीही तेच केलं. चौघांच्याही वडिलांनी सुयशच्या आईची स्नेहाची माफी मागितली.

निखीलचे वडील मुख्याध्यापकांना म्हणाले, “सर, तुम्ही द्याल ती शिक्षा आम्हाला मान्य असेल. त्यांना काढून टाकलंत तरी आमची काही हरकत नाही.”

स्नेहा म्हणाली, “सर, या सगळ्याचा परिणाम मुलांच्या शिक्षणावर होता काम नये. झाली एवढी शिक्षा खरंच पुरे आहे. आमची तक्रार नाहीये आता काही.” मुख्याध्यापकानाही बरं वाटलं. त्यांनी मुलांना वर्गात जायला सांगितलं. दिवसभर चौघेही रागाने सुयशकडे बघत होते.

शाळा सुटल्यावर सुयश घरी येत होता. घरी जाताना मध्ये निर्मनुष्य भाग लागायचा तिथे हे चौघे दबा धरून बसले होते. आज याचे हात पाय मोडायचेच या विचाराने त्यांचे हात शिवशिवत होते. ते चौघे अचानक त्याच्या समोर आले.

सुयश घाबरला, “अरे देवा! प्लिज मला वाचवा” तो भीतीने उद्गारला. त्याची मान सहज वर गेली आणि त्याला ते दिसलं! तोच चेहरा! ढग आणि सुर्यकिरणांपासून बनलेला. सुयश पुन्हा त्याच्याकडे बघतच राहिला.

“याचा एक स्क्रीन ढिला आहे असं वाटायचं. आज बघायला मिळालं.” सर्वेश अनुरागला म्हणाला,

“काहीही असो, आज याला इंगा दाखवायचाच. याच्यामुळे नाक कापलं गेलंय शाळेत” अनुराग रागाने म्हणाला.

त्या बिचाऱ्यांना माहीत नव्हतं त्यांची गाठ कोणाशी पडलीय ते. ते त्याच्या दिशेने सरकले मात्र, जोराचा वारा सुटला. त्यांना पुढे जात येईना. आकाशही अंधारून आलं फक्त सुयशवर प्रकाश पडला होता. हे काहीतरी विचित्र होतं. ते थांबले. वातावरण पूर्ववत झालं. ते पुन्हा पुढे सरकले तसं पुन्हा सगळं तसं सुरू झालं. आता मात्र त्यांच्या पाचावर धारण बसली. आधीच त्या सेफ ठेऊन दिलेल्या चिठ्ठ्या मुख्याध्यापकांपर्यंत कशा पोहचल्या हे कळत नव्हतं. आणि आता हे भलतंच सुरू होतं.

त्यांनी तिथून पोबारा केला. अर्थात हे सगळं त्यांच्यासाठीच होतं. यातलं काहीही सुयशला दिसलं नाही. तो ज्या चेहऱ्याकडे बघत होता त्याचं तेज अचानक वाढलेलं पाहून त्याने नजर खाली वळवली. समोर त्याला ते चौघे दिसले. ते त्याच्याकडे येत होते, पण त्यांना येत येत नव्हतं. ते थांबले. परत निघाले पण तरी त्यांना येत येत नव्हतं.

अचानक ते पळून गेले. हा चेहरा कुणाचा? हे सगळं काय चाललय त्याला काहीही कळत नव्हतं.

तो घरी आला. चहा घेतला आणि त्याने स्नेहाला विचारलं, "आई, हेडसरांकडे तू तक्रार केलीस का?"

"मी? मी नाही रे बाळा." स्नेहा म्हणाली.

सुयशला प्रश्न पडला, मग ते पत्र, आणि त्या चिठ्ठ्या कोणी पाठवल्या असाव्यात? काही कळायला मार्ग नव्हता. त्याच विचारात तो गॅलरीत जाऊन उभा राहिला.

मस्त मावळणारा सूर्य दिसत होता. सुयशला असा सूर्यास्त बघायला फार आवडायचं. वाराही छान सुटला होता. अचानक सुयशला तो चेहरा पुन्हा दिसू लागला. आता तिसऱ्यांदा बघत होता तो त्याला."काय असेल हे? याला निसर्गाची कमाल म्हणावी तर तीन वेळा एकच आकार कसा बनेल?"सुयश स्वतःशीच बडबडत होता.

'धाड!' असा आवाज झाल्यावर त्याची विचारमालिका तुटली. त्याने दचकून मागे बघितलं. बाल्कनीचं दार बंद झालं होतं."वाऱ्याने असेल"असं म्हणून तो परत आकाशाकडे पाहू लागला. आता तो चेहरा तिथे नव्हता.

इतक्यात आजूबाजूला आल्हाददायक हवा येऊ लागली. वातावरणात सुगंध पसरू लागला. कोणीतरी वीणा वाजवत असल्यासारखे स्वर कानावर पडू लागले. त्याच्या बाजूला एक सफेद प्रकाशाचा अंडाकृती गोळा भिरभिरु लागला. आणि त्यात एक श्वेतवस्त्रधारी, रत्नजडित मुकुट परिधान केलेला, हातात वीणासदृश्य वाद्य असणारा एक तेजस्वी पुरुष प्रकट झाला. हळूहळू बाजूचा प्रकाश विरळ होत नाहीसा झाला. सुयश भारावल्यासारखा त्या दिव्य पुरुषाकडे पहात होता. त्याचा चेहरा त्या ढगातल्या चेहऱ्यासारखाच होता.

"कोण आहात तुम्ही?"सुयश भीत भीत म्हणाला.

तो दिव्य पुरुष बोलू लागला,"बाळ सुयश, माझं नाव महासेन आहे. मी एक गंधर्व आहे. आज शाळेतून येताना मीच तुझं रक्षण केलं. तुझ्या मुख्याध्यापकांना मीच पत्र पाठवलं होतं. मीच त्या चिठ्ठ्या त्यांच्याकडून हस्तगत करून मुख्याध्यापकांपर्यंत पोहचवल्या."महासेनचा आवाज फार मधुर आणि आश्वासक होता सुयशची भीती पळून गेली.

सुयश म्हणाला, "तुम्ही माझ्यासाठी इतकं का केलंत?" महासेन हसला आणि म्हणाला, "एक पिता आपल्या पुत्रासाठी इतकीही गोष्ट करू शकणार नाही का?"

आता सुयशच्या पायाखालची जमिन सरकत होती. "काहीही सांगू नका मला उगाच. माझे आई बाबा कोण आहेत हे माहितीये मला. तुम्ही माझी मदत केलीत त्याबद्दल धन्यवाद पण असलं काही बोलणार असाल तर तुम्ही येऊ शकता." सुयश तरीही निग्रहाने म्हणाला.

महासेन म्हणाला, "एक सुयश, हे तुझ्या आई वडिलांनाही माहित नाहीये. ते ही तुला त्यांचाच मुलगा समजतात आणि स्नेहा तुझीच आई आहे. पण तुझ्या वडिलांना पुत्रप्राप्तीचा योग नाही. तुझ्या आजीने म्हणजे आईच्या आईने, आज तू जिथे गावी नदीकिनारी जातोस तिथे बसलेल्या एका संन्याशाकडून आपल्या मुलीची कूस उजवण्यासाठी प्रसाद मागितला होता. तो संन्यासी मीच होतो. माझे अंश मी प्रसादातून तिच्यात स्थापित केले. आणि तुझा जन्म झाला. जेव्हा जेव्हा कलाक्षेत्रात क्रांती करायची असते तेव्हा तेव्हा असे गंधर्वपुत्र जन्माला येतात बाळा. तुझ्यात चार कलागुणांचं एकत्रित मिश्रण आहे जे एका गंधर्वात किंवा गंधर्वपुत्रातच असू शकतं."

महासेन थोडं थांबून म्हणाला, "मला माहितीये तुझ्या मनात काय चालू आहे. इतकी वर्षे मी तुला का भेटलो नाही? मी तुला भेटलो नाही कारण आपली भेट आज इथे या वेळी ठरली होती. आणि दुसरी गोष्ट, तुला जे व्यंग आहे ते एक उणेपणा आहे जो प्रत्येक गंधर्वपुत्रात कुठल्या ना कुठल्या प्रकारे असतो. तुला त्याच्यावर मात मिळवून पुढे जायचंय जे तू आजवर करत आल्यास. तुझं जीवितकार्य हे आहे की, तुला संगीत क्षेत्रात क्रांती घडवायची आहे. एरव्ही तुला

कोणतीही संकटं आली तरी मी तुझ्या पाठीशी खंबीरपणे असेन. आणखी एक आपली ही भेट आणि हे रहस्य गुप्त राहिल. तुला सगळ्या प्रकारची मदत केली जाईल. तू तुझं आयुष्य जसा जगत आलास तसाच जग. तुझ्या वडिलांबरोबर असणारं नातं तसंच असू दे. ठीक आहे, आता येतो मी”महासेन अदृश्य झाला.

खूप गोष्टी एकदम झाल्यामुळे सुयशला डोक्यात मुंग्या आल्यासारखं वाटत होतं. तो घरी नंतर नीटसं काही बोलत नव्हता. रात्री जेवण झाल्यावर बाबांशी शाळेत झालेल्या प्रकारावर जुजबी बोलणं करून तो सरळ जाऊन झोपला.

दुसऱ्या दिवशी शाळेत ते चौघेही आले नव्हते. आजारी असल्याची चिठ्ठी मात्र मित्रांनी आणून दिली होती. आज धनश्री दिसली. आश्चर्य म्हणजे तिलाही चष्मा लागला होता. चांगला दोन नंबरचा चष्मा (दोन म्हणजे प्लस दोन).

सुयशला अंदाज आला हेही आपल्या 'त्या' पित्याचं काम असावं.

शाळा सुटल्यावर धनश्रीने सुयशला हाक मारली. आता काय हिचं असा विचार करत तो तिच्यासमोर उभा राहिला. धनश्री मान खाली घालून उभी होती. ती म्हणाली,”सुयश, मला माफ कर. तुला खूप वाटेल ते बोलले. माझा गैरसमज झाला होता. तुझ्या भावनांची कदर मी केली नाहीच पण माणुसकी सोडून तुझ्या व्यंगाचीही खिल्ली उडवली. मला त्याचा खरंच पश्चाताप होतोय. आता मला चष्मा लागल्यावर कळतंय की हा एवढासा नंबर मला त्रासदायक वाटतोय. तू किती सहन करत असशील. मला खरंच माफ कर, करशील ना रे माफ?”

सुयश तिला इतकंच म्हणाला,”मी तुला केलंय माफ. त्या परिस्थितीत कोणीही तसंच वागलं असतं. आता तुला पश्चाताप होतोय ना, मग राहू देत. जास्त विचार नको करू.”आणि तो निघून गेला.

ती त्याच्या जाणाऱ्या पाठमोऱ्या आकृतीकडे बघत राहिली. सुयशचं जर आता आकाशाकडे लक्ष गेलं असतं तर त्याला दिसलं असतं की, महासेनचा चेहरा प्रसन्न झाला आहे.

काळ भराभर पुढे सरकत होता. सूयशने दहावीत खूप चांगले मार्क मिळवले. शाळेतून पहिला आला. एका प्रतिथयश कॉलेजमध्ये त्याने ऍडमिशन घेतलं होतं. चार पाच दिवस झाले होते. काही सिनियर मुलांनी त्याची मस्करी करायला सुरुवात केली. तो कॅम्पसमध्ये फिरत असताना त्याच्या आजूबाजूला रहा, त्याच्या चष्म्यावरून त्याला चिडव असले फालतू उद्योग चालू होते.

त्या दिवशी मात्र कहर केला त्या मुलांनी. त्यांनी सुयशची बॅग घेतली आणि द्यायला नकार दिला. सूयशने शांतपणे समजावून पाहिलं. काही उपयोग झाला नाही. शेवटी नाईलाजाने सुयशची नजर आकाशाकडे गेली. सफेद ढग एकत्र आले, आणि महासेन त्याच्या खास रुपात प्रकट झाला. आता सुयश होता. ती मुलं होती आणि महासेन होता. घटना थोडीशी वेगळी असली तरी तशीच परिस्थिती समोर आली होती आणि पुन्हा एकदा गंधर्वाने माया रचायला सुरुवात केली.....

आता या सगळ्याला सुरुवात होऊन सात आठ वर्षे उलटून गेलीयत. सुयश आज एक फार प्रसिद्ध गायक आणि संगीतकार आहे. त्याचे काव्यसंग्रहही प्रसिद्ध आहेत. त्याने दोन नवीन वाद्यांचा शोध लावलाय, त्यातलं एक तर दोन्ही

प्रकारे वाजू शकतं, म्हणजे ते तंतुवाद्यही आहे आणि वायूवाद्यही आहे. संगीतावर स्वतःच्या संशोधनावर आधारित त्याचं एक पुस्तकंही या क्षेत्रात असणाऱ्यांसाठी मार्गदर्शक ठरतंय. अल्पावधीत मिळालेल्या या त्याच्या यशाचं कुणाला कौतुक वाटतं, कुणाला हेवा वाटतो तर कुणाला मत्सर. सुयश मात्र या कशातही न गुंतता आपल्यावर सोपवलेलं कार्य अविरतपणे करतोय.

आजही कधीकधी त्याच्यासमोर असे प्रसंग येतात, जेव्हा त्याच्या व्यंगामुळे त्याला असहाय्यता, हतबलता जाणवू लागते, आणि ही सृष्टी पुन्हा एकदा त्या अमानवी स्पर्शाची साक्षीदार होते.....

ई साहित्य प्रतिष्ठान

मराठी भाषा आता झेप घेण्याच्या मूड मध्ये आहे. रडणाऱ्यांकडे लक्ष नका देऊ. मराठीत कधीच नव्हते इतके वाचक आहेत आता. पुर्वी पुस्तकाच्या एका आवृत्तीच्या हजार दोनहजार प्रती छापल्या जात. पाच हजार म्हणजे डोक्यावरून पाणी.

आता ई पुस्तकांच्या जमान्यात एक एक पुस्तक पाच दहा लाख वाचकांपर्यंत जातं. वर्षाला चाळीसेक लाख डाऊनलोड होतात. वाचक एकमेकांना परस्पर फ्रॉरवर्ड करतात. व्हट्स अप, ई मेल, ऍप्प, ब्ल्यु टुथ, वेबसाईट, पेन्ड्राईव्ह, सिडी अशा असंख्य मार्गांनी पुस्तकं व्हायरल व्हायलीत. सुसाट सुटलित. खेड्यापाड्यांच्या गल्लीबोळांपासून ते जगाच्या पाठिवरच्या प्रत्येक देशात. रॉकेटच्या वेगाने सुसाट सुटलेल्या मराठीच्या वेगाला आता कोणी थांबवू शकत नाही.

या धूमधडक क्रांतीत सामिल व्हा. आपल्या ओळखीच्या मराठी साक्षरांना यात ओढा. त्यांचे ई मेल पत्ते, व्हाट्सप नंबर आम्हाला पाठवा. तुम्ही फक्त दहा वाचक आणा. ते शंभर आणतील. आणि ते दहाहजार. तुमच्या व्हाट्सप ग्रुपमधून याची जाहिरात करा. आपल्याला फुकट पुस्तकं वाचकांपर्यंत पोहोचवायची आहेत. आपल्याला टिव्ही पेपर ची जाहिरात परवडत नाही. आमचे वाचक हेच आमचे जाहिरात एजंट. तेच आमची ताकद. मराठी भाषेची ताकद जगाला दाखवू.

